

Glasnik MIRA

Godište IV. • Broj 4 • Međugorje • Travanj 2009. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

OBRADOVAŠE SE UČENICI
VIDJEVŠI GOSPODINA!

Draga djeco!

U ovom proljetnom vremenu kada se sve budi iz zimskog sna, probudite i vi vaše duše molitvom da bi bile spremne primiti svjetlo uskrslog Isusa. Neka vas On, dječice, približi svome srcu kako biste postali otvoreni prema vječnom životu. Molim za vas i zagovaram pred Svevišnjim za vaše iskreno obraćenje.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

(25. ožujka 2009.)

Draga djeco! Danas vas pozivam da iskreno i dugo gledate u svoja srca. Što ćete u njima vidjeti? Gdje je u njima moj Sin i želja da me slijedite k njemu? Djeco moja, neka ovo vrijeme odricanja bude vrijeme kada ćete se zapitati: Što osobno od mene želi moj Bog? Što mi je činiti? Molite, postite, imajte srce puno milosrđa. Ne zaboravite na svoje pastire. Molite da se ne izgube, da ostanu u mome Sinu kako bi bili dobri pastiri svomu stadu. Opet ću vam reći: Kada biste znali koliko vas volim plakali biste od sreće. Hvala.

(Poruka na godišnjem ukazanju Mirjani Dragičević - Soldo, 18. ožujka 2009.)

SRETAN USKRS!

Shimila Lidija Paris

Glasnik
MIRA

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Međugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // SHIFT KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar
"Mir" Međugorje d.o.o., „Glasnik mira“

Iz BiH u KM:

Unicredit Bank
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR:

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22

IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i
poštanskom uplatnicom.

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata (12 brojeva)
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 50 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,
znanosti, kulture i športa Hercegovačko-
neretvanske županije pod brojem
R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

POŠTOVANI ČITATELJI I MARIJINI ŠTOVATELJI!

“Kraljice Neba, raduj se!” Toliko se puta ponavlja taj usklik i molitva u uskrsnom vremenu. Toliko puta poziv na radovanje. Toliko puta poziv ostaviti iza sebe sve što bijaše tmurno i naizgled tragično, što nas je zavijalo u crne misli i osjećaje. Prepustiti se radosti i radosnu pjevanju ‘aleluja’.

Prva riječ koju uputi Anđeo Mariji bijaše: “Raduj se, Milosna!” – Raduj se, ti, puna Boga, Gospodin je s tobom. – Tko je s Bogom, tko je u Bogu, njega mora ispunjati radost. Radost je prva značajka Isusova navještaja. Nastupio je propovijedajući radosnu vijest - *Evangelje!* Bog je konačno odlučio uzeti sudbinu svijeta u svoje ruke. I zato je prva riječ Uskrsloga: Mir i radost. *Obradovaše se učenici vidjevši Gospodina.* Radost je temeljna misao koja, prema Ivanovu Evangelju, prožima i sve Isusove oproštajne govore na Posljednjoj večeri.

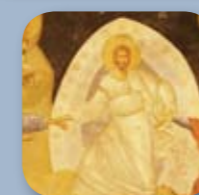
Dok su učenici zbunjeni, ošamućeni, promatrajući jedan drugoga s nevjericom, pitajući se, što se to dogodi s Judom, dotle Isus govori o radosti koju nitko ne može uzeti. Isto i nakon uskrsnuća. Kad čitamo Djela apostolska, vidjet ćemo kako su učenici redovito nakon zlostavljanja, bičevanja, tamnica – pa čak i u

tamnici – od radosti i sreće pjevali, bili sretni što su mogli podnijeti za Gospodina progone i bičeve. Pavao piše svoj spis Filipljanima koji je velika oda radosti – a nalazi se u tamnici, okružen vojnicima. I neprestano ponavlja: “Radujte se uvijek, u Gospodinu se radujte!” Vjernici kliču od radosti, makar morali i podnositi kušnje i progonstvo, da se nepatvorenost vjere sačuva za Kristov dan, za Krista, u koga “vjerujete i kličete od radosti neizrecivim i proslavljenim veseljem” (1 Pt 1,6) jer postizemo svrhu svoje vjere: spas duše.

To bijaše u rano doba Crkve onaj razlikovni znak u odnosu na pogane. Dok je poganstvo bilo opterećeno sumornim fatalizmom, vjerom u sudbinu, dok se sudbina kao mora nadvijala nad sve pogansko, bez nade, radosti, optimizma, dotle je kršćanstvo unosilo virus radosti u fatalističko raspoloženje. Radost je ponajprije radost zbog susreta s Uskrsim! Radost zbog povratka u Očevu kuću. Radost što se čovjek obratio, bio mrtav pa oživio. Pa i završni spis Novoga zavjeta, Knjiga Otkrivenja, jest u bitnome knjiga radosti i utjehe u progonima. Završnu riječ u svjetskoj povijesti ima Isus Krist – Kralj kraljeva, Gospodar gospodara. >>

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici snimio Miroslav Šego

**USKRS –
PREOBRAZBA
SVIJETA, ŽIVOTA
I POVIJESTI**

fra Tomislav Pervan

**MEĐUGORJE,
BLAGOSLOVLJENO
MJESTO**

kardinal Ersilio Tonini

**PROBUDIŢE
SVOJE DUŠE
MOLITVOM**

Poruka za sadašnji trenutak

**ZNAM DA STE
IZABRANI**

prof. dr. Tomislav Ivančić

**BLAGDAN
ODVALJENA
KAMENA**

s. Dominika Anić

**GOSPA NA PRE-
DIVAN NAČIN
DODIRUJE SRCA
LJUDI**

fra Benedikt Crol op

USKRS – PREOBRAZBA SVIJETA, ŽIVOTA I POVIJESTI

Ne treba čovječanstvu Bog koji samo s neba suosjeća sa siromasima i potlačenima, nego je uvjerljiv onaj Bog koji šalje svoga Sina u ljudsku bijedu. Isus je dijelio s nama sve naše nevolje, patnje, boli, dolinu suza, i na kraju našu smrt. U svome uskrsnuću svemu podaruje smisao.

fra Tomislav Pervan

Nijedna druga svjetska religija kroz cjelokupnu povijest čovječanstva nije naučavala niti naučava nešto tako dramatično, do te mjere uvjerljivo, ne nudi u svome pokladu vjere nešto što bi bilo ravno Isusovu uskrsnuću od mrtvih. I nakon punih dvije tisuće godina, tvrdnje onih prvih svjedoka čine nam se uvjerljivima i vjerodostojnima, a oni su svi određeni svojim životima i mučeništvom potvrdili istinitost svoga uvjerenja.

Sve se u životu prvih učenika – apostola – daje svesti na zajednički nazivnik: Vrijeme prije i vrijeme nakon Uskrsa. Znamo ih iz Isusove škole, znamo kako su sporo shvaćali misao, poruku, osobu i poslanje svoga Učitelja, kako su ga i u njegovim najtežim trenucima razočaravali, u konačnici ostavili na cjedilu i pobjegli. I znamo što se dogodilo s njima nakon što im se Isus ukazao. Promjena u njihovu životu je ljudski i psihološki neprotumačiva bez izravna zahvata samoga Gospodina u njihov život i psihu.

Isusova su ukazanja povijesna artikulacija njega, uskrsloga i proslavljenog Gospodina. Kroz ukazanja on se njima osobno, glavom ovjerovio. U uskrsnuću i ukazanjima temelji se njihovo poslanje. Dobili su jasni nalog naviještati Gospodina koji je moćan u svojoj riječi. I riječ koju naviještaju nije više prazna riječ, nego riječ nabijena značenjem, sadržajem, zapravo samim Gospodinom i njegovim Duhom. Stoga će upravo sv. Pavao, čiju godinu ove godine slavimo, naviještati i ponavljati u svojim pismima kako je Božja riječ sila, dinamika, snaga, riječ nabijena Duhom, kako je sam Gospodin u riječi. On je prešao tako reći u riječ svojih navjestitelja. I ta riječ onda zahvaća i mijenja i navjestitelje i slušatelje.

Isusovo uskrsnuće „na meti“ znanosti

Danas se pak Isusa umnogome osporava. Stavlja ga se, doduše, u nekakvo povi-

jesno surjeđe, uz rame Sokratu, Budi, Konfuciju, svrstava ga se među mjerodavne osobe povijesti i ljudske misli, ali se u konačnici nije ono što je sam za sebe Isus rekao: “Da, ja jesam Božji Sin!” Zbog te je riječi na židovskome sudištu osuđen na neumitnu smrt, koju je rimski namjesnik Pilat samo trebao potvrditi i odjelotvoriti. Nemoćan bilo što učiniti da ga spasi, Evanđelist samo zaključuje glede Pilata: “Isusa predade njima na volju!” (Lk 23,25).

Nekadašnja se apologetika, tj. obrana kršćanskoga vjerovanja, kušala nositi s prigovorima protiv istinitosti kršćanskoga vjerovanja. Dokazivala je kako je Isus Bog na temelju njegovih čudesa, zatim na temelju ispunjenja starozavjetnih proroštava u Isusovu životu i smrti, zatim vjerodostojnosti svjedoka koji su ga slijedili. U svome navođenju zbiljnosti uskrsnuća Pavao će navoditi kako mnogi od onih petsto svjedoka Isusova uskrsnuća još uvijek žive, pa se mogu dovesti kao svjedoci te zbilje (usp. 1 Kor 15,1-8). K tomu je Crkva koju je Isus ustanovio zemljopisno sveobuhvatna.

Danas sve to znanost stavlja pod upitnik. Čini se da se apologetika u dosadašnjem smislu riječi mora povući iz borilišta i prepustiti arenu skepticima, onima kojima je sve Isusovo upitno. To je pak zbog toga što je Bog postao upitan, što suvremeni čovjek ne zna gdje bi još Boga smjestio. Bog je postao strancem u svome stvođenju, do kraja razvlašten. Pa ako Boga nema, onda ni Isus nema nikakve veze s Bogom. Stoga se u znanosti dovodi u pitanje poglavito Isusovo uskrsnuće kao temeljna tajna i istina naše vjere. Sruši li se uskrsnuće, gubi smisao i križ, susljedno onda ni Isusova smrt nije spasotvorna. Time su i oni događaji iz Isusova života samo potonja promišljanja i refleksije njegovih sljedbenika, za nas nebitne. Od Isusa ostade samo kostur bez ikakva ži-

vota. Isusa se naširoko i umnogome nudi samo kao moralni uzor čovječanstvu ili ga se pak prešutno ignorira.

Ništa nova pod suncem. S time se suočavao već jedan sv. Ignacije Antiohijski, koji je od god. 69. bio biskup u Antiohiji, a za Trajana podnio mučeničku smrt u Rimu, pred divljim zvijerima. On piše Filadelfijcima (pogl. 8): “I mogu reći da sam svoje učinio kao čovjek koji čini sve što je moguće za jedinstvo. A gdje vlada raskol i ogorčenost, tu nema mjesta Bogu... I opominjem vas da ništa ne činite iz svadljivosti, nego se učite od Isusa Krista. A kako sam čuo neki govore: ‘Ne nadem li nešto u svjedočanstvima, u starim spisima, neću vjerovati poruci Evanđelja.’ A ja odgovaram, kako upravo tako stoji napisano. A oni uzvraćaju: ‘Pa upravo je to upitno!’ Meni je međutim dokument, vjerodajnica, ‘pisani tekst’ sami Isus Krist. Meni su nepobitne vjerodajnice, ‘stari spisi’: njegov Križ, njegova Smrt, njegovo Uskrsnuće i po njemu utemeljena vjera. Time bih htio biti opravdan, potpomognut vašom molitvom.”

Nisu li pak učinci Isusove osobe u povijesti bez prave usporedbe? Cjelokupna se svjetska povijest ravna prema Isusu iz Na-

zaretu. Pojedinci će to priznati, ali će isto-odobno spočitavati Crkvi i kršćanima toliko povijesnih promašaja, nakon kojih pada vjerodostojnost u vodu. Dopusćamo, ali se ovdje ne bavimo ljudskim promašajima, nego Isusovom osobom.

Netko je rekao kako Crkva živi od neznanja onoga što se nudi u znanstvenom tumačenju Biblije. Suvremena je znanost do kraja razgradila i demontirala Bibliju, Sveto pismo Staroga i Novoga zavjeta, metodama suvremenih znanosti, tako da na kraju malo toga ostaje povijesno dokazivo. Na stranu sve te spoznaje, ipak je većini onih koji se za Isusa zanimaju Isusova osoba daleko važnija i uvjerljivija od svih dosega suvremenih znanosti koje u konačnici nisu ništa drugo nego skup vjerojatnosti. Pojedini se izričaji ne moraju u svemu slagati, ali kad se sabere sve vjernici mogu mirne duše reći: Duh Sveti koji je nadahnuo evanđeliste, ulijeva piscima pravi izričaj koji točno odražava i prilike i Isusove jedinstvene reakcije na njih.

Isus ne tumači patnju, on je podnosi

Tko je onodobno povjerovao? Uzmemo li društveni presjek primjerice korinških vjernika, vidimo kako ondje nema pleme-

nitih, mudrih, umnih, onih s visoka položaja, nego je Bog pozvao malene, neplemenite, prezira vrijedne, zapravo ono ljudsko ništa kako bi posramio velike i nadmene. Sve zapravo ima cilj istaknuti Isusovu osobu, Isusa koji nam posta od Boga istinska mudrost, posvećenje, opravdanje i predmetom štovanja (usp. 1 Kor 1,26-31).

Ti maleni u kraljevstvu Božjem ne zaplću se niti spotiču o bodljikavu žicu suvremene znanosti, ne zanimaju se odveć za znanost, nego srcem vjeruju jednostavno, kao djeca, i kao oni *siromasi u duhu*. Oni najbolje u životu tjelotvore Isusovu nakanu. Možda su u očima svijeta naivci i luđe, ali takvih je kraljevstvo Božje. Postoji Isusova riječ u Evanđelju koju nije moguće nikako odstraniti: *Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima. Da, Oče, tako se tebi svidjelo (Mt 11,20)*. Upravo ti maleni i nezatni i danas su glavni čimbenici u pitanjima vjere. Oni su istinski egzegeti, pravi tumači Isusove nakane i misli, Isusove osobe i poslanja u svijetu.

Pitamo se i danas kako bijaše moguće da nakon Isusova razapinjanja i smrti oni bankrotirani učenici iznenada nastupe pred javnošću? Odakle im ono duhov-

Nastavak na 27. stranici >>

PROBUDITE SVOJE DUŠE MOLITVOM

Isusovo probodeno srce najviši je izraz Božje ljubavi prema čovjeku. U svim kulturama srce, osim tjelesnog organa, označava i ljubav. Zato nam Gospa kaže: "Neka vas Isus približi svome srcu kako biste postali otvoreni prema vječnom životu". Iz Isusovog srca neprestano se čuje poziv: "Dođi i slijedi me". Isusovo srce je simbol Isusove povezanosti s nama. Isusovo srce je puno brige za naše duše jer mu je stalo do našega mira, radosti i konačnosti spasenja.

Pogledamo li oko sebe, možemo primijetiti kako se priroda, iako sporo, budi i nagoviješta proljeće. Gospa nas je u poruci, koju nam je dala na blagdan Naviještenja Gospodinova, 25. ožujka 2009. godine, pozvala da probudimo svoje duše molitvom kako bi bile spremne primiti svjetlo uskrslog Isusa. Kad nas Gospa poziva na molitvu, prvo što nam pada na pamet jest kako bi trebalo moliti za obraćenje grješnika, za ovaj svijet, i tako dalje. Rijetki se sjetite da je poziv na molitvu upućen ponajprije nama. Gospine riječi su poziv da zauzmemo drugačiji stav prema molitvi od dosadašnjega. Pozvani smo najprije moliti za svoje obraćenje, a tek onda za obraćenje drugih ljudi. Najprije se trebamo mi promijeniti, a onda će se početi mijenjati naši bližnji pa i cijeli svijet. Tako probuđeni, lako ćemo se otvoriti Bogu i primiti svjetlo uskrslog Krista.

Drugi vatikanski sabor uči nas kako je molitva razgovor s Bogom. Molitva je također dar, iskreni susret s Bogom, u kojem nam Bog prvi progovara, a onda se mi obraćamo njemu. U molitvi otvaramo svoj život

kao i svoje srce potpuno Bogu, kako bismo primili njegovu ljubav. U molitvi je uvijek Božja inicijativa na prvom mjestu. U svojoj poruci mladima za 24. Svjetski dan mladih, koji se ove godine slavi na biskupijskoj razini na Cvjetnicu 5. travnja, papa Benedikt XVI. o molitvi kaže sljedeće: „Ustrajna molitva otvara srce da primi Isusa, kao što objašnjava sveti Augustin: 'Gospodin Bog želi da se u molitvi ispuni naša želja, tako da postanemo kadri primiti ono što nam on namjerava dati' (Pisma 130,8,17). Molitva je dar Duha, koji nas čini muškarcima i ženama nade, i molitva drži svijet otvoren Bogu (usp. enc. Spe salvi, 34). Stvorite prostor za molitvu u svom životu! Moliti sami jest dobro, no još je ljepše i korisnije moliti zajedno, jer je Gospodin zamčio da će biti prisutan tamo gdje su dvojica ili trojica sabrana u njegovo ime (usp. Mt 18, 20). Postoje mnogi načini za zbližiti se s Njim; postoje iskustva, skupine i pokreti, susreti i itinerari gdje se uči moliti i na taj način rasti u iskustvu vjere. Sudjelujte u liturgiji u svojim župama i obilno se hranite Božjom riječju i aktivnim sudjelovanjem u sakramentima. Kao što znate, vrhunac i središte života

Pozvani smo najprije moliti za svoje obraćenje, a tek onda za obraćenje drugih ljudi. Najprije se trebamo mi promijeniti, a onda će se početi mijenjati naši bližnji pa i cijeli svijet. Tako probuđeni, lako ćemo se otvoriti Bogu i primiti svjetlo uskrslog Krista.

Snimila Lidija Paris

Korizma koju prolazimo jest neprestana borba i odricanje od grijeha i u isto vrijeme donošenje novih odluka za Krista. Svi oni koji su iskusili Božju i Gospinu ljubav, dužni su svjedočiti i upoznati cijeli svijet s raspetom ljubavlju, koja je bila probodena, koja je umrla na križu, uskrsnula i danas je živa. Svaki novi dan je prilika da svjedočimo tu ljubav. Neka nam pomogne naša najveća zagovornica, posrednica i odvjetnica, Blažena Djevica Marija, naša Gospa.

i poslanja svakog vjernika i svake kršćanske zajednice je euharistija, sakrament spasenja u kojem se Krist uprisutnjuje i daruje kao duhovnu hranu samo svoje Tijelo i Krv za vječni život. Doista neizreciv misterij! Oko euharistije se rađa i raste Crkva, velika obitelj kršćana, u koju čovjek ulazi krštenjem i trajno se obnavlja zahvaljujući sakramentu pomirenja.“ Možemo slobodno reći da svaki put kad dopustimo da Isus uđe u našu kuću, u naše srce, u nama se događa promjena. Zato je bitno svaki dan držati budnima svoje duše kako bi uistinu bile sposobne primiti uskrslog Krista.

Približimo se Isusovom srcu

Isusovo probodeno srce jest najviši izraz Božje ljubavi prema čovjeku. U svim kulturama srce, osim tjelesnog organa, označava i ljubav. Zato nam Gospa kaže: „Neka vas Isus približi svome srcu kako biste postali otvoreni prema vječnom životu“. Iz Isusovog srca neprestano se čuje poziv: „Dođi i slijedi me“. Isusovo srce je simbol Isusove povezanosti s nama jer je stalno usmjeren prema nama. Isusovo srce je puno brige za naše duše jer mu je stalo do našega mira, radosti i u konačnici, spasenja.

Isus je toliko ljubio ljude da se nije štedio sve dok se nije iscrpio i istrošio kako bi ljudima pokazao svoju ljubav. Međutim, kako u njegovo vrijeme tako i danas Isus nije prihvaćen. Njega vrijeđaju, ranjavaju, ubijaju jezikom, psovkom, kletvom, mržnjom. Zato nas Gospa posljednjom porukom poziva sve, ne samo nas katolike, nego cijeli svijet da se približimo Isusovu srcu kako bismo postali otvoreni prema vječnom životu. Hoće li se i ovaj poziv izgubiti u pustinji i pustoši ovoga svijeta? Hoćemo li još jednom prečuti poziv Kraljice Mira iz Međugorja?

Iskreno obraćenje

Pravo obraćenje uvijek zahtijeva promjenu mišljenja, želja, ponašanja, moralnu promjenu, promjenu grješnih stavova, kao i sveukupnog djelovanja. Obraćenje donosi mir našoj duši, mir koji nam ne može dati svijet nego jedino Bog. Prorok Izaija kaže: „Ovo govori Gospodin Bog: 'Ako se bezbožnik odvrti od svojih grijeha što ih počini i bude čuvao moje naredbe i vršio pravo i pravicu, živjet će i ne će umrijeti. Sva njegova nedjela što ih počini bit će zaboravljena; zbog pravednosti što je čini, živjet će. Jer, zar je meni do toga da umre bezbožnik – riječ je Gospodina Boga – a ne da se odvrti od svojih zlih putova i da živi?'“ (Iz 18,21-23). Ako uzmemo primjer Zakeja iz Lukina evanđelja (usp. Lk 19, 1-10), primjećujemo kako je Isus prvi ugledao Zakeja i kaže mu: „Zakeju, žurno sidi! Danas mi je proboraviti u tvojoj kući“. Nakon što je Isus ušao u njegovu kuću, Zakej donosi odluku da sve vrati prevarenima, opljačkanima i ne samo ono što je uzео, već vraća i više, četverostruko. Svaki susret s Isusom dovodi do istinskog obraćenja. U Zakeju imamo primjer kako u sebi trebamo probuditi čežnju za susretom s Isusom, a onda nakon toga susreta ništa više ne će biti isto jer svaki susret s Bogom dovodi do potpune preobrazbe.

Ova korizma koju prolazimo jest neprestana borba i odricanje od grijeha i u isto vrijeme donošenje novih odluka za Krista. Svi oni koji su iskusili Božju i Gospinu ljubav, dužni su svjedočiti i upoznati cijeli svijet s raspetom ljubavlju, koja je bila probodena, koja je umrla na križu, uskrsnula i danas je živa. Svaki novi dan je prilika da svjedočimo tu ljubav. Neka nam pomogne naša najveća zagovornica, posrednica i odvjetnica, Blažena Djevica Marija, naša Gospa.

USKRS U ŽIVOTU SVETOGA FRANJE

Kršćanska egzistencija u znaku Kristove smrti i uskrsnuća (krštenje, euharistija) nema nikakve veze s pesimizmom i bijegom od svijeta, već ona – preko prihvaćanja smrtnosti – baš jest život koji je postao slobodan za stvoreno, život koji sve više postoji i koji se sve više postavlja kao zadaća.

fra Miljenko Šteko

Spremamo se na slavlje Uskrsa – blagdana koji su iznimno svečano započeli slaviti još prvi kršćani u osvit nedjelje poslije proljetnoga punog mjeseca (Pasha). Upravo te nedjelje, kojoj prethodi bdjenje, od početka se slavilo sa sviješću kako kršćane rano ujutro Uskrsli poziva na pobjedničku gozbu. To vazmeno otajstvo središte je našega kršćanskog života, kojeg ne treba dovoditi u odnos samo s cjelinom čovjekova života, već i sa svakidašnjim ostvarivanjem toga života. Sloboda kršćanina stoji u činjenici da se vlastiti život uvijek potpuno daruje, kako bi ga se uvijek iznova pronalazilo u Bogu (usp. Lk 9,23). Prema tome, kršćanska egzistencija u znaku Kristove smrti i uskrsnuća (krštenje, euharistija) nema nikakve veze s pesimizmom i bijegom od svijeta, već ona – preko prihvaćanja smrtnosti – baš jest život koji je postao slobodan za stvoreno, život koji sve više postoji i koji se sve više postavlja kao zadaća. I dok se nalazimo u korizmenom vremenu, koje je, po svojoj naravi, četrdesetdnevno vrijeme zadaće pripremiti se na Uskrs, mi čistimo vlastitu dušu, nadahnjujući se na brojnim uzorima vjerničkoga hoda, među kojima Franjo iz Asiza, u smislu gore izrečenih postavki, zauzima posebno mjesto.

Riječi oblikovane u dubokoj kontemplaciji

On je postao zbiljski uzor kako se životno, u konkretnom svijetu, priprema na proslavu Uskrsnuća Gospodinova, noseći u sebi korizmu bol jer ne ljubi dostatno Onoga koji je sama Ljubav. On ne želi pobjeći iz svijeta nego samo osjetiti ono što je Isus pretrpio u tom svijetu, sve do suobličenja. Čak čezne da mu i tijelo bude ranjeno Isusovom boli, kako bi mu duša bila očišćena i slobodna približiti se Kristu. Njegova životna zadaća postaje nutarnje umiranje svemu zemaljskom – pre-

ko prihvaćanja smrtnosti – da bi prodro do dubljeg zajedništva u kojem nesmetano može zahvaljivati u činu klanjanja onomu koji je klanjanja dostojan.

Podimo od njegova, nedvojbeno, posebno nadahnutog *Nepotvrdenog pravila* u kojem molitvenim zazivom kliče: „I zahvaljujemo ti što on, Sin tvoj, ima doći u slavi svoga veličanstva da osuđenike koji se nisu obratili niti su te spoznali baci u oganj vječni, a onima koji su te spoznali, koji su te štovali i u pokori služili da reče: Dođite, blagoslovljeni Oca mojega, primiti kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta. A budući da mi, bijedni i grješni, nismo vrijedni ni da tvoje spomenemo ime, molimo i zaklinjemo da Gospodin naš Isus Krist, tvoj ljubljani Sin u kojemu ti je sva milina skupa s Duhom Tješiteljem tebi zahvaljuje kako je tebi i njemu po volji, mjesto svih, jer je on tebi dostatan za sve i po njemu si nam toliko dobra učinio. Aleluja.“ (NPr 23.) Ovo su dvije od četiri molitvene strofe *Nepotvrdenoga pravila*, duboko povezane životom okosnicom otajstva spasenja. Takve riječi morale su biti oblikovane u dubokoj kontemplaciji, koja kao da traži nove izraze u silini snage nutarnjega doživljaja otajstva, a sve opet u ispravnom suglasju s Crkvom, koja neprestano u liturgiji ponavlja: „Uistinu je dostojno i pravedno, pravo i spasonosno, svagda i svagdje, zahvaljivati tebi, Oče sveti, po tvom ljubljenom Sinu Isusu Kristu“ (Euharistijska molitva). Sin, koji je postao čovjekom, uzima u sebe sve stvoreno te sve, po svojoj mucu, smrti i uskrsnuću, u zagrljaju oproštenja vraća Ocu. I što je Franjo mogao drugo dodati nego vječni uskrsni *Aleluja!* Kao da čitava duša i tijelo ovog dakona pjevaju radosni *Aleluja!*

Taj vječni zvonki *Aleluja* Franju uosovljuje u bit otajstva Kristova. Pred njim su

kao munja sijevale Kristove riječi s Posljednje večere: „Ako, dakle, ja – Gospodin i Učitelj – vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge.“ (Iv 13,13) To „pranje nogu“ za Franju i njegovu braću bitno znači biti „manji“, pa će ga i uvrstiti u svoje *Pravilo* iz 1221. (usp. NPr 5) i ponoviti u Pismu svim vjernicima (usp. br. 2). A ne će to zaboraviti ni u svo-

joj Oporuci: „Nisam došao da budem služen, nego da služim, kaže Gospodin. Oni koji su postavljeni nad druge neka se tim predstojništvom tako hvale kako bi se hvalili kad bi bili određeni za službu da braći peru noge...“ (OP 4).

U slobodi hodočašćenja malenog siromaha

Sve je nekako u životu ovoga sveca, od obraćenja

do smrti, pod znakom izlaska i prelaska, pod znakom Pashe. Poput Abrahama hodi prema obećanoj zemlji. A vuče ga, stavlja u pokret Kristov Vazam, Uskrs. Životopisci spominju da je u tom hođu, baš na najveće blagdane, kad bi bilo zgodno, običavao prositi govoreći kako se na svetim siromasima ispunjavaju mnoga proročanstva o Kristu – Kruhu Živomu. „Kad je jednom na sam sveti Uskrs boravio u nekom samotištu koje bijaše toliko udaljeno od ljudskog naselja da mu nije bilo zgodno prositi, sjetio se Onoga koji se toga dana ukazao na putu za Emaus te je poput stranca i siromaha od same braće prosio milostinju. A kad je na taj način ponizno dobio milostinju, upravio im je svetu pouku da bi, prolazeći pustinjom ovoga svijeta, poput stranaca i pridošlica, kao pravi Hebreji, u duhu siromaštva neprestano slavili Gospodinovu Pashu, tj. prijelaz s ovoga svijeta k Ocu. Budući da se u prošnju milostinje nije išlo iz želje za dobitkom nego za slobodom duha, bilo je očito kako se Bog, Otac siromaha, o njemu posebno brine.“ (LM 7, 9).

Očividno je da Franjo stavlja za uzor Krista putnika koji se pridružuje svojim učenicima. S Kristom braća moraju prijeći s ovoga svijeta k Ocu. To im je životna zadaća, ne bijeg. Kao putnici i pridošlice braća trebaju zakoračiti u vječni život u neprestanom slavljenju Vazma, a sve kao predokus i priprema prijelaza s ovoga svijeta.

Vjera uskrsnuća učinit će da Franjo i vlastitu smrt shvaća kao vrata života (usp. 2Čel 217). Stoga je radosno pozdravlja: „Dobro mi došla, sestrice smrti!“ (isto). Još dirljivije riječi o svojoj sestrici *Smrti* Franjo nam je ostavio u *Pjesmi stvorova*: „Hvaljen budi, Gospodine moj, po sestri nam tjelesnoj *Smrti*, kojoj nijedan smrtnik umaći ne će. Jao onima koji u smrtnom umiru grijehu, a blaženi koje ti nađeš po volji presvetoj svojoj, jer druga im smrt nauditi ne će.“ Ovo je Franjin Vazam, negova vjernička Pasha – Prijelaz, u slobodi hodočašćenja malenog siromaha. Od Oca će moći primiti sve jer sve čini kako bi ispunio volju Očevu.

Stigmatizirano tijelo postaje ogledalo Rasketoga

A kad je *sestrica Smrt* stigla, nije se pokolebao – kao što to mnogi prije i poslije njega čine. On, naprosto, slavi svoju smrt. Gotovo uvodi liturgiju umiranja, s toliko

dostojanstva, jer je otkrio u punini proslavu Kristove smrti u koju se želi stopiti. Njegova golotinja govori o Kristovoj stvarnosti na križu, a ranjeno, stigmatizirano tijelo postaje ogledalo Rasketoga.

Najbolje je da nam o tom kažu sami izvori: „Dok su tako braća gorko naricala i neutješivo ga oplakivala, sveti je otac naredio da mu donesu kruh. Blagoslovio ga je i prelomio te je svakom pojedinom pružio komadić da pojede. Naredio je da se donese evanđelistar i otvorio Evanđelje po Ivanu na onome mjestu koje počinje: *Bijaše pred blagdan Pashe...* te zatraži da mu se čita. Obnavljao je uspomena na onu presvetu večeru koju je Gospodin slavio posljednji put sa svojim učenicima. Na časnu uspomena svega toga je sve onako učinio da braći pokaže kakav osjećaj ljubavi ima prema njima.“ (2 Čel 217). A Bonaventura još dodaje: „Dok su sva braća naokolo sjedila, povrh njih je u obliku križa ispružio prekrizene ruke, jer je taj znak uvijek volio, te je svu nazočnu i nenazočnu braću blagoslovio snagom i imenom Propetoga. (...) Nakon toga je sam, koliko je mogao, zapjevao Psalam: *Iz sveg glasa vapijem Gospodinu, iz svega glasa Gospodina zaklinjem...*“ (LM 14, 5). „A onda je uzdigao ruke prema nebu i veličao svoga Krista što, već lišen svega, slobodan ide k njemu.“ (Usp. 2 Čel 216).

Franjo je za svoju braću sastavio vlastite molitve izabrane iz liturgije Crkve, a za Uskrs s posebnim zanosom pjeva o Gospodinovoj pobjedi nad smrću. Može to postati i naša molitva prigodom ovoga Uskrsa: „Pjevajte Gospodinu pjesmu novu, jer učini djela čudesna (Ps 97,1a-b). Pobjedu pribavi ljubljenom Sinu svoje desnice njegova, i sveta mišica njegova (usp. Ps 97,1c-d). Gospodin obznani spasenje svoje, pred poganima pravednost objavi (Ps 97,2). Nek mi u ovom danu Gospodin naklonost udijeli, a noću pjesmom ću hvaliti Boga života svog (Ps 41,9a-b). Ovo je dan što ga učini Gospodin, kličimo i radujmo se njemu (Ps 117,24). Blagoslovljen koji dolazi u imenu Gospodnjem, obasjao nas Bog Gospodin (Ps 117,26a.27a). Raduj se, nebo, i kliči zemljo ‘neka hući more i sve što je u njemu, nek se raduje polje i što je na njemu (Ps 95,11-12a). Dajte Gospodinu narodna plemena, dajte Gospodinu slavu i čast, dajte Gospodinu slavu imenu njegovu (Ps 95,7-8a).“ (ČM:292-293).

BLAGDAN ODVALJENA KAMENA

Sv. Franjo Asiški doživljavao je uskrsnuće upravo kao blagdan odvaljenog kamena. Ljubav se spustila i odvalila kamen s ljudske nade, s Isusova groba – i s naših grobova će to učiniti također. Izbavit će nas iz svih naših strahova i ukočenosti.

s. Dominika Anić

Uvijek kad se odvažimo razmišljati o uskrsnoj zbilji pred nas iskravajmo pitanja na koja treba odgovoriti konkretnim životom. Uskrsnuće ne može ostati tek jednom događena stvarnost u Isusu, nego je ono moguće i za nas danas i to u najrazličitijim situacijama našega konkretnog života. Moguće je da se i naši „grobovi“ otvore, da se naš kamen odvali i naše blokade popucaju. Uskrsnuće ostaje snažan događaj za svakoga tko vjeruje i u Isusovo i u svoje uskrsnuće.

Kamenom blokirani život

U gotovo svim evanđeoskim izvješćima o Gospodinovu uskrsnuću spominje se i taj nezaobilazni kamen koji su navalili na grobna vrata, kamen koji se u trenutku uskrsnuća jednostavno odvalio i na njega je sjeo Anđeo navjestitelj uskrsnuća.

Zato ne bi bilo loše da se malo pozabavimo upravo tim kamenom i njegovom simbolikom za nas danas, sada. Kamen u svijetlu tajne uskrsnuća mogao bi simbolizirati neku blokadu u nama koja nam priječi da istinski živimo svoje poslanje. Svi znamo kako se nekada osjećamo pritiješnjeni, kao da se neki teški kamen navalio na vrata našega srca i mi više nismo slobodni. Vrlo često to može biti neki balast prošlosti, mogu biti neke stare rane i ranjivosti koje nas zadržavaju da ne ustanemo i ne pođemo novim putem. No, to mogu biti i neke trenutačne poteškoće i životni problemi, neki teški odnosi s ljudima, nerazumijevanja i razočaranja s kojima se teško nosimo, koji nas satiru iznutra i sapinju svako naše nastojanje da se izdignemo i zagrlimo novost života. Naši „kamenovi“ nas žele zatvoriti u grob gdje se samo trune, zatvaraju nam pristup svjetlosti i mi tada vidimo samo mrak i crnilo. A života ima, ljepote još više tamo s druge strane groba.

Koji put i budući događaji ili strah od njih mogu nam biti kamenom koji nam leži na srcu. Što će s nama biti? Hoćemo li uspjeti u životu, kako će proći neka operacija, hoćemo li dobro odgojiti svoju djecu, od čega će živjeti...

Teški ljudi i neki anđeli

Nerijetko su nam i neki ljudi teški kao kamen; često to bivaju čak i oni nama najbliži. U njihovoj blizini osjećamo se sputanima i kao da nam ponestane daha. Osjećamo neku neobjašnjivu nelagodu i nemir. Neki ljudi nas, jednostavno, ograničavaju i blokiraju i pred njima ne možemo biti spontani, onakvi kakvi uistinu jesmo. Bojimo se njihove glasne vike ili podmukle šutnje, njihovih krutih stavova i neke destruktivne sile koja iz njih izbija i plaši. Njihovu blizinu doživljavamo kao teški kamen koji priječi život što želi u nama procvasti.

Ali moguće je da se i taj kamen odvali. Uskrsnuće nam Gospodinovo to svjedoči i daje sigurnu nadu da i svatko od nas može iskusiti takvu slobodu. Novi život lišen kamenova, ma koliko teški bili, jest moguć i stoji pred svakim od nas kao ponuda.

Kamen ne će nestati tek tako. On može i ostati u našem životu ali sada tek kao

ktivne sile koja iz njih izbija i plaši. Njihovu blizinu doživljavamo kao teški kamen koji priječi život što želi u nama procvasti.

«suvenir», ili bolje kao svjedok uskrsnuća, ali nikako više kao zapreka novosti života. Na njemu će sjediti neki Anđeo, naš anđeo kojega nam Bog šalje da odvali taj kamen i sjedne na nj kao pobjednik. Svatko od nas zasigurno ima takvih trenutaka kad smo osjetili veliko olakšanje i pomoć i u samoj blizini nekih ljudi. Znamo tada reći: Sam Bog te poslao u moj život! Ili: Ti si pravi anđeo! Ili se osjećamo tako kao da nam je teški kamen pao sa srca. To često ljudi kažu i poslije ispovijedi ili poslije pomirenja, razjašnjene neke nepravde, oprostjenja... Tada se odvaljuju kamenovi s naših srdaca.

Uskrsnuće kroz oči Franje Asiškoga

Sv. Franjo Asiški doživljavao je uskrsnuće upravo kao blagdan odvaljenog kame-

na. Ljubav se spustila i odvalila kamen s ljudske nade, s Isusova groba – i s naših grobova će to učiniti također. Izbavit će nas iz svih naših strahova i ukočenosti.

Za sv. Franju to je bio duboki doživljaj preporođenja svega stvorenoga. Ta i nije mogao drugačije to doživjeti čovjek koji je čitavim svojim bićem nastojao biti jedan sa svim stvorenjima i s njihovim Stvoriteljem. Univerzalna zahvaćenost uskrsnućem Franju je toliko fascinirala da je plakao od ganuća. Slavio je blagdan odvaljena kamena sa suncem i s čitavim svemirom. Doživljavao je kako se razlijeva vedrina što je nezaustavljivo izvirala iza pomaknutog kamena. Sav svijet je u Franjinim očima izgledao preporođen, počeo je iznova disati, disati punim plućima. Zauvijek je odvaljen kamen smrti i Bog svakom stvorenju nudi novi život.

A mi...?

Umjesto da svoje ruke pružimo prema njemu, mi ih grčevito stežemo uza se, kao da bismo htjeli nešto za sebe zadržati. Mi se tako teško odričemo svoga kamenja. Ono često ostaje navaljeno na našim srcima i mi o tom kamenju skrbimo kao o svom životu.

Zvuči paradoksalno ali je često istinito, kao da smo sve do čega nam je stalo, sva naša postignuća, sve radosti, sva nadanja položili u taj naš kamen. A ne zapažamo koliko pod tim kamenom pati naše ljudsko srce.

Slavimo blagdan odvaljena kamena. Odvažimo se dopustiti Anđelu da odvali i taj bolni kamen s naših srdaca. Dopustimo da se i našim životnim prostranstvima razlije uskrsna vedrina koja sve preporuča. Prestanimo kamenjem naših riječi i postupaka, naših predrasuda i krivih sudova zatrpavati naše odnose. Nemojmo se kamenjem naših tzv. jakosti nabacivati na slabosti drugih. Budimo obzirni jedni s drugima jer je svakomu od nas njegovo životno kamenje teško. Zato, odvalimo kamen s naših očiju. Dopustimo životu da bude nov i po nama. I nemojmo toliko glasno zboriti o ljubavi dok se među nama gnijezdi ravnodušnost, pa i nesnošljivost, prema drugima. I o praštanju ne govorimo ako znamo kako nas je lako povrijediti. Neka ovoga Uskrsa među nama mine vrijeme kamenja kojim se u svojoj sitničavosti nabacujemo jedni na druge. Neka se rasprostire vedrina novoga života, koju nikakvo kamenje ne će moći sputati niti zaustaviti.

GOSPODINE

Gospodine, daj milost poniznosti oholima,
da Te traže i da Te nađu.

Daj milost žalosnima,
da traže i nađu Tebe, svoju radost.

Daj milost onima koji su izgubili smisao svoga života,
da ga u Tebi nađu.

Daj milost onima koji nemaju mira,
da Te traže i da se njihovo srce smiri u Tebi.

Daj milost onima koji hode u tami,
da Te traže i u Tebi nađu svoju svjetlost.

Daj milost onima koji žive u sjeni smrti,
da Te nađu, svoj život i uskrsnuće.

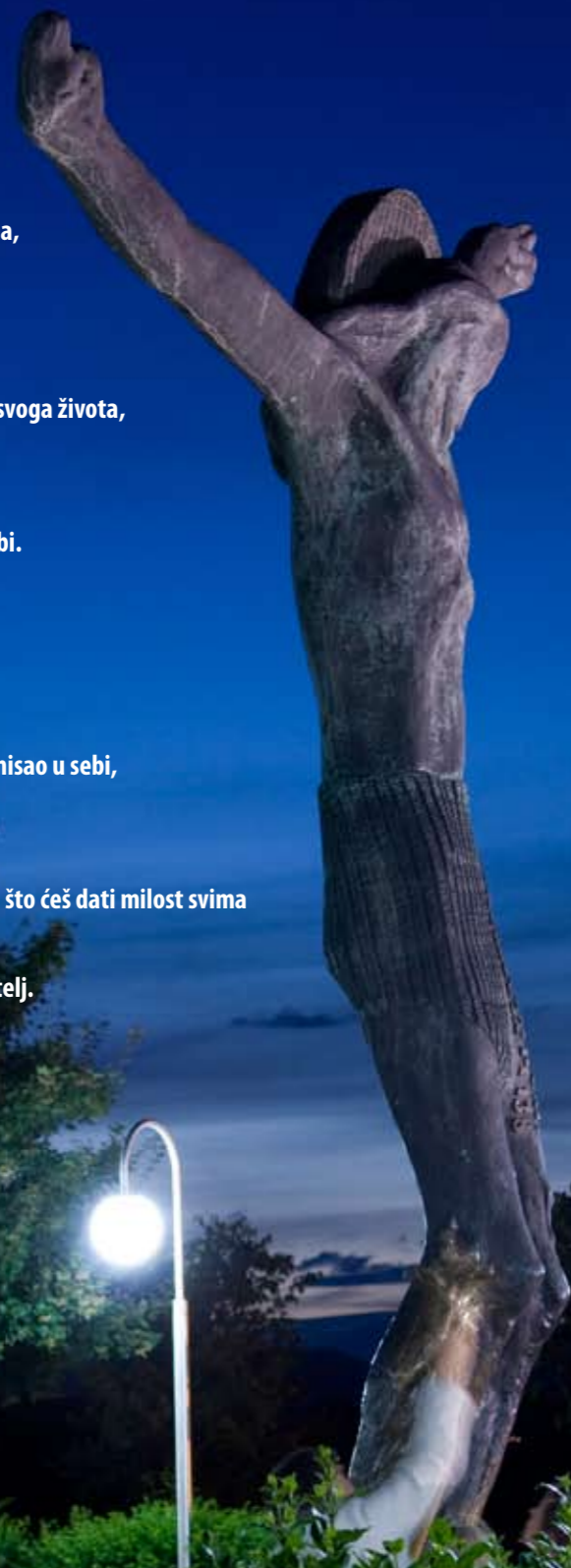
Daj milost svima onima koji traže svoj smisao u sebi,
u drugima ili u materijalnim stvarima,
da Te počnu tražiti i da Te nađu.

Hvala Ti što se daješ onima koji Te traže i što ćeš dati milost svima
da Te neprestano traže i nalaze,
jer si Ti Bog i Gospodar, Stvoritelj i Spasitelj.

Tebi neka bude slava u vijeke vjekova.

Amen

(fra Slavko Barbarić)

MEĐUGORJE, BLAGOSLOVLJENO MJESTO

U povodu Dana žena novinar Bruno Volpe razgovarao je 8. ožujka s kardinalom Ersilijem Toninijem. Kako je u razgovor dotaknuto i Međugorje, prenosimo ga u našem listu.

“**K**ao čovjek Crkve, svim ženama želim svako dobro na dan njihova slavlja, pozivam ih da budu uvijek čuvarice svoje uloge u povijesti i povjeravam ih Marijinoj blagosti”, kaže kardinal Ersilio Tonini.

Uzoriti, tko je žena?

To je privlačno i lijepo biće koje treba ljubiti i poštovati. Sa svoje strane, neka žena značajno s ponosom i mjerom očuvati značajnu ulogu koju ima u povijesti.

Koja je ženina uloga?

Čini mi se bjelodanim kako njezina zadaća nije čisto reproduktivna. Ako bi to bilo tako, to bi značilo izjednačiti je s bićima bez duše. Žena svjedoči svojim umom i mudrošću da čovjek u povijesti nikad nije sredstvo, nego uvijek cilj. Držati čovjeka sredstvom znači izokrenuti i mučiti ljudsku narav.

Može li se Gospu smatrati najuzvišenim primjerom žene?

Ona je to sigurno. Marija je najviši i veličanstveni primjer ljudskog dostojanstva, pravi pravcati prauzor. Ona je nosila u krilu Kralja povijesti. Stoga je Marija majka naša i Majka Božja, dakle Majka Crkve. Gospa se nije nikad bunila protiv plana Božjega, bila je vjerna učenica, žena bezuvjetnoga *da*. Svojom strpljivošću i predanjem, pokazala je da je uvijek vjerovala, nikad nije zdvajala.

Dakle, što želite tolikim ženama?

Na njih zazivam Marijinu zaštitu i povjeravam ih njezinim milim i lijepim rukama, a potom pozivam sve da imaju najveće poštovanje prema ženama, ne samo na dan njihova slavlja, nego cijelu godinu. Treba prekinuti s nepodnošljivim, ružnim događajima i nasiljem koji su nas u posljednje vrijeme žalostili. Žena ima svoje dostojanstvo, koje treba cijeniti i vrjednovati u svakom trenutku.

S obzirom na Gospu, što mislite o fenomenu Međugorja?

Mislim kako je ono mjesto blagoslovljeno i milost Božja. Tko ide u Međugorje vraća se preobražen, oblikovan, ogleda se u onom izvoru milosti koji je Krist. Krist je u isto vrijeme i slavina i izvor. Ako se u Međugorju, kao što je već bjelodano, događaju tolika obraćenja, znači da je tamo ruka Božja. Ukratko, vjerujem kako treba gledati na Međugorje s mirom i povjerenjem, cijeniti ono dobro i sveto što se događa u tom mjestu.

Što se događa onima koji odlaze u Međugorje?

Jednostavno, otkrivaju izvor vjere i napajaju se na Kristu po Mariji, dakle neka idu s povjerenjem u Međugorje.

Jedan umirovljeni biskup govorio je o Međugorju kao o đavolskoj prijevartari?

Teško mi je to povjerovati. Dakako, ako se tako izrazio, držim da je izraz nerazborit i pretjeran, posve promašen. Samo tko je ateist, ne vjeruje u Gospu i Međugorje. Uostalom, nitko ne nameće da se vjeruje u njega (Međugorje), ali barem neka ga se poštuje.

IVAN PAVAO II. I MEĐUGORJE

Neke su poljske dnevne novine objavile nadnevak mogućeg proglašenja blaženim Sluge Božjega Ivana Pavla II. Moglo bi to biti 2. travnja 2010. Svakako, ova indiskrecija izazvala je senzaciju i žamor. Razgovarali smo s poljskim biskupom, povijesnim sjećanjem Crkve u toj zemlji i osobnim prijateljem Ivana Pavla II., mons. Tadeuszom Pieronekom.

Vi ste bili prijatelj Ivana Pavla II. Je li on vjerovao u Međugorje?

On je imao srce i vjeru djeteta, vjeru jednostavnih, a ti ne niječu dobre stvari.

Ukratko, vjerovao je?

Nemam izravnih očitih izjava, ali iz nekih govora i svjedočanstava zaključujem da jest. Bolje je vjerovati nego ne vjerovati u božanske i vjerske fenomene, a Međugorje spada među te. Uostalom, ako se u Međugorju događaju tolika i takva obraćenja te se podjeljuju brojni sakramenti i ljudi se obraćaju, znači da postoji nešto dobro i božansko. Mogu reći kako Ivan Pavao II. nije bio indiferentan prema Međugorju, bio je samo oprezan. To je sve.

Petak, 20. ožujka 2009.

Preuzeto s: http://www.papanews.it/dettaglio_interviste.asp?IdNews=5728#a
S talijanskog: fra Dragan Ružić

ZNAM DA STE IZABRANI

Bili ste malo selo, a gle, postali ste svjetski poznati, ali jeste li ponizni?

Jeste li puni ljubavi prema svakomu koji dolazi i je li vam Isus na prvom

mjestu ili su to gosti? Isus ili gosti? Je li prije molitva ili kuhanje jela?

Sveta Misa ili novac? Što ti je na prvom mjestu?

prof. dr. Tomislav Ivančić

Poštovani vjernici, i osobito cijenjeni župljani župe Međugorje, ponajprije je vama upućena ova riječ. Vjerojatno ste čuli za onu anegdotu o čovjeku koji je lutajući pustinjom, žedan i gladan tražio barem kapljicu vode da bi mogao preživjeti. Odjedanput je ugledao oazu, vodu, datulje, smokve... i potrčao prema toj oazi, ali se sjeti: "Pa ja sam u Parizu studirao i znam da kad je čovjek u pustinji gladan i žedan, onda mu se pred očima pojavljuje fatamorgana. Ne, to nije oaza." Stane i ide dalje, na drugu stranu. Ponovno je ugledao oazu i ponovno pomislio: "Ne, ne smijem se dati prevariti, to je samo fatamorgana..." I treći put, već je mislio da pije vodu i jede datulje: "Ne, ne smijem vjerovati u to." Samo sat iza toga dođoše dva beduina i vide čovjeka, Europljanina, iz Pariza, kako leži na izvoru vode, ispod datulja i smokava, kako leži mrtav od gladi i žeđi. Jedan od njih reče: "Kako je moguće da čovjek pokraj vode i datulja umre od gladi i žeđi?", a drugi mu odgovori: "Znam takve, mnogo sam ih u životu poznao. Kad ljudi dolaze iz Europe, oni su učeni, i oni samo znaju za fatamorganu, oni ne znaju za oazu".

Ako ste ostali isti, nema tu Gospe

Poštovani župljani, vama je upućena ova anegdota. Od 1981. u Međugorju se događaju velike stvari, cijeli svijet je navalio ovamo da vidi, i cijeli svijet govori: "Kad ja ovamo dolazim da nešto dobijem, kako onda moraju biti sretni ljudi koji su tu, u Međugorju, oni su sigurno sveti i veliki, oni su sigurno puni Božjih riječi i Marijine zaštite." I koliko onda moraju biti razočarani kad vas nađu da im samo pripremite stan i hranu, i ništa više. A oni su očekivali da ćete im svjedočiti kako ste vi dobivali milosti, kako je vama Gospa postala bliza, kako je Isus vama pomogao da vaša djeca ne idu krivim putem, kako ste vi uspjeli djecu osloboditi od alkohola,

od droge, kako ste se vi uspjeli osloboditi od psovke... Ljudi očekuju da ćete im svjedočiti, a je li tako? Zato smo svi tu, da pronađemo izgubljeni put, da se vratite izgubljenoj prvoj ljubavi; da se sjetite da čovjek ne živi samo o kruhu, još manje o novcu, već o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta; da se podsjetite kako je ovaj život tako kratkotrajan da svakoga trenutka može nestati i otići, a sa sobom ne možeš odnijeti ništa od onoga što si ovdje imao, odlaziš gol i bos. A kako ćeš ako ovdje nisi zaradio, ako nisi natrpao duhovne džepove i ako nemaš Božjih novaca, kako ćeš tamo? Tamo se živi od onoga što si darovao, preko granica je Isusova zemlja, Božje kraljevstvo, i tamo živi samo onaj tko je ovdje bio u savezu s Bogom. Stoga zahvaljujmo i župniku koji je organizirao ovu duhovnu obnovu, koja je potrebna svake godine, kako ne bismo iz vida izgubili oazu u kojoj možete pronaći sve što je potrebno za dušu i tijelo. Ako budete s Isusom povezani moći ćete zaraditi novaca i više nego vam treba, ali će vam duša biti sretna, i ako se budete trudili činiti ono što Gospa od nas traži – odricati se zlih djela, obraćati se, okretati se čovjekoljubivosti, humanosti, dobroti, moliti srcem a ne ustima – da na taj način obrađujete Isusa i Gospu i čitav svijet koji ovamo dolazi. Ljudi će dolaziti i ne će pitati za Gospu – Gospa je i kod njih, u njihovim župama – ali govorit će, ako je tu Gospa onda ste se i vi morali promijeniti; ako ste vi ostali isti, nema tu Gospe.

Zašto ljudi više ne dolaze u crkvu? Zato jer vide nas koji smo stalno u crkvi, molimo i postimo, a nimalo se ne mijenjamo, ogovaramo, klevećemo, zločesti smo. Vide nas koji se pričlašćujemo, a ostajemo isti. Je li Nietzsche u pravu kad je rekao da iz crkve izlazimo još tužniji, na našim licima se ne vidi radosna vijest? Kako je moguće da smo večeras u crkvi ovako ozbiljni,

i kako to da se ispovjedimo, a opet se spominjemo prošlih grijeha?! Zar ne vjerujete da vam je oprošteno? Kako je moguće da pod sv. Misom kažemo, Isuse, oprostite mi moje grijeha, i opet ne vjeruješ da ti je oprošteno, opet ideš kao da si sav prljav? Zar je moguće okupati se, oprati kosu, i opet osjećati da si prljav? Kako je to moguće? Zašto nismo sretni na sv. Misi? Isus je u vama, svjetlo je u vama, zar niste sretni što vam je na početku Mise oprostio, on vas voli, vi ste njegovi prijatelji; bojiš li se ti Isusa ili voliš Isusa?

Sve što je u nama ljudsko, Bog nam je dao: tvoju duhovnu dušu, tvoju savjest, tvoju osobnost, tvoju kreativnost, tvoju religioznost – sve ono po čemu si vrhunski, vrhunski čovjek. Kad to znaš, onda u svakome gledaš Boga, svaki je čovjek slika Božja. Kad drugoga dotakneš, u njemu dotičeš Boga. Bog čuva i voli svoje dijete, a kako ćeš ti ići u crkvu ako ne voliš čovjeka, i ako ne voliš onog prvog i najdragocijijeg čovjeka, Isusa iz Nazareta?! Isus je Bog

koji je postao čovjek, koji je za mene i za tebe išao na križ, koji je rekao, ja ću uzeti vaše grijeha i krivice, ja ću biti vaš odvjetnik, ne bojte se, nitko vas ne može osuditi jer ja vas volim. Tako nas Isus voli, braćo i sestre, tebe i mene; zar toga nismo svjesni, zar to ne vjerujemo?

Uvijek se sjetim časne sestre koju sam upitao kako je, a ona odgovara, velečasni, ah, da mi se samo okrznuti čistilišta, bila bih sretna. Pedeset godina je u samostanu, i tako razmišlja. Još nije shvatila da je Isusova, da je Isus neizmjerljivo voli. Ona bi bila sretna da ode čistilište, a razbojnik s desne Isusove strane, koji je ubijao i kla, on ide u nebo, "Još večeras bit ćeš sa mnom u nebu." Pa braćo moja, gdje smo mi, jesmo li još kršćani? Gdje je ta Radosna vijest, zar vam mi svećenici zbilja propovijedamo jednu užasnu, žalosnu, a ne radosnu vijest? Šteta!

Kao svećenik, često se osjećam tragično, nitko mi ne vjeruje. Kažem im, Isus te voli; e, kamo sreće, velečasni; kažem, oprošte-

Zašto ljudi više ne dolaze u crkvu? Zato jer vide nas koji smo stalno u crkvi, molimo i postimo, a nimalo se ne mijenjamo, ogovaramo, klevećemo, zločesti smo. Vide nas koji se pričlašćujemo, a ostajemo isti. Je li Nietzsche u pravu kad je rekao da iz crkve izlazimo još tužniji, na našim licima se ne vidi radosna vijest? Kako je moguće da smo večeras u crkvi ovako ozbiljni, i kako to da se ispovjedimo, a opet se spominjemo prošlih grijeha?! Zar ne vjerujete da vam je oprošteno? Kako je moguće da pod sv. Misom kažemo, Isuse, oprostite mi moje grijeha, i opet ne vjeruješ da ti je oprošteno, opet ideš kao da si sav prljav?

ni su ti grijesi, e, da velečasni, ali ja sam grijeshila kad sam bila mlada; onu sedamdesetogodišnju časnu pitam zašto misli da ne će odmah u Nebo, e, velečasni, i ja sam grijeshila dok sam bila mlada; časna moja, i ja sam bio mlad, a ne grijeshimo samo dok smo mladi. Pa jesi li se pokajala? Jesam.

Jesi li bila na ispovijedi? Jesam! Pa, časna moja, gdje je taj grijeh? Ona ga nosi, a njega nigdje nema.

Biskup mora biti kritičan, to je njegova dužnost

Kako je dobro biti čist, i kako je dobro znati kako nas Bog voli! I kako je dobro znati kako je Bog vama, osobito vama u Međugorju, dao da budete veliki ljudi. I kako vam je dao ne da kritizirate, već da volite svoga biskupa. Ne ćete ništa postići ako ne volite svoju Crkvu, ako kritizirate svoga pastira, on ima svoju službu, i trebate moliti za njega. Kritiziranjem ne ćete učiniti ništa ni za Gospu ni za Boga, on ima svoje dužnosti i ako vidi da ste vi sveti, ne će vas kritizirati već će reći, bravo. Ako ste vi isti, ako se ne mijenjate, gdje je ta Gospa; ako Gospa nije s tobom, gdje je ona? A Gospa upravo želi obraćenje, promijeni svoj život, neka ljudi vide da si ti novi čovjek, skini sa sebe taj veo grijeha i nevjere, skini izraz depresije i potištenosti sa svoga lica, pokaži da si radostan što si Božje dijete i što Bog dolazi među nas. Krenimo od početka, poštovani i dragi vjernici.

Netko nam je uvijek kriv, netko nam je kriv što ne priznaju Međugorje. Pa tko treba priznati Međugorje?! To ste samo vi i vaš život. I papa će reći DA, ako vidi vaš novi život. Čemu priznavati Međugorje ako se nitko nije promijenio? Daj, budimo prema sebi kritični. Nemojte za sve okrivljivati druge, nego recimo, moj grijeh, Gospodine, ja želim biti nov! Crkva je jedno i ako je biskup vodi, ja ne mogu nego voljeti svoga biskupa, ne mogu nego cijeniti, voljeti i poštovati župnika koji vodi moju župu. Hajdemo se pokušati posve promije-

Foto Đani

RIJEČ BOŽJA I MOLITVA U OBITELJI

Od 1. do 5. ožujka u Međugorju je održan Šesnaesti susret voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih uz Međugorje. Jedan od predavača bio je fra Miro Šego, čije predavanje donosimo u ovom i

sljedećem broju našega lista.

fra Miro Šego

Obitelj je osnovna društvena stanica na kojoj počiva život i nada ljudskog roda. Obitelj je najvažniji odgojni činitelj od kojega, uglavnom, ovisi fizičko, moralno, društveno i kulturno oblikovanje budućih generacija. Obitelj je snažan stup spašavanja pojedinca i čitavog društva. Zbog toga, obitelj nije samo rasadnik budućih naraštaja, ona je ujedno i kovačnica pojedinačne, narodne i općeočevječanke budućnosti. To je i jedan od razloga zašto Drugi vatikanski sabor, u svojoj pastoralnoj konstituciji *Gaudium et spes*, kaže: "Dobrobit pojedine osobe, cijeloga čovječanstva usko je povezana s povoljnim položajem obiteljske zajednice."

Po redosljedu pojava u povijesti ljudskog roda, po značenju svoje zadaće, obitelj je prvotna društvena struktura i kao takva, poput ljudske osobe, posjeduje svoja izvorna, neotuđiva i od svakoga nezavisna prava.

U sveopćem previranju, koje je u ovom trenutku povijesti zahvatilo sva područja osobnog i društvenog života, u općoj devalvaciji svih tradicionalnih vrjednota, kriza je zahvatila i tu prirodnu i osnovnu društvenu jedinku, prvotnu društvenu strukturu.

Obitelj u krizi

Kriza obitelji nije nastala zbog toga što bi suvremenom čovjeku i suvremenom

društvu obitelj postala nepotrebna i suvišna, što u suvremenom životu čovjeka i društva ona više ne bi mogla imati ulogu koju je imala u cijeloj ljudskoj povijesti. I suvremenom čovjeku i suvremenom društvu obitelj je potrebna zbog onih istih razloga, zbog kojih im je bila potrebna od početka. Životna nam je praksa pokazala i dokazala da odgojnu ulogu obitelji ne mogu zamijeniti nikakve odgojne institucije, ni onda kad raspoložu najboljim pedagoškim stručnjacima. Svjetski teoretičar obiteljske problematike Karcev na jednom mjestu kaže: "Roditelji imaju specijalan utjecaj na odgoj djece i taj se utjecaj ne može ničim nadomjestiti".

Zbog toga, obitelj je i danas, kao i jučer, potrebna čovjeku pojedincu, društvu, narodu, Crkvi. Stoga je velika obveza i dužnost svih onih koji vode brigu o dobrobiti čovjeka i ljudskog društva da, bez obzira na ideološke ili bilo koje druge razlike, zajednički traže i pronalaze putove i načine kako obitelj učvrstiti i kako je sačuvati od raspada koji joj prijete.

U dogmatskoj konstituciji *Gaudium et spes* ponovno se kaže: "Kršćani zajedno s onima koji visoko cijene obiteljsku zajednicu iskreno se raduju raznim mjerama kojima danas ljudi zahvaljuju napredak u promicanju ove zajednice ljubavi i u njezovanju života te u pružanju pomoći supru-

zima i roditeljima kako bi mogli lakše ispunjavati svoje uzvišene zadatke. Kršćani takve mjere nastoje promicati očekujući od njih još veće blagodati".

Rekli smo da obitelj nije došla u krizu zbog toga što ona po svojim funkcijama, koje joj kao prirodnoj društvenoj jedinki pripadaju, više ne bi bila potrebna suvremenom čovjeku i suvremenom društvu. Ta je kriza jednim dijelom nastupila zbog toga što čovjek suvremene civilizacije na sebe ne želi preuzeti obveze i dužnosti obiteljskog života ili ih barem svesti na minimum. Iz tog su razloga mnoga suvremena društva više zauzeta pronalaženjem sredstava i mjera kako bi se čovjek mogao, djelomično ili potpuno, osloboditi obveza koje mu obiteljski život nameće, nego što bi se brinula kako stvoriti uvjete koji će čovjeku pomoći te obveze i te dužnosti lakše ispunjavati.

Papa Pavao VI. na jednom mjestu je po svjedočio: "Brak i obitelj nisu samo ljudska i društvena struktura vezana uz životne, kulturne i tehničke promjenjive okolnosti. Brak i obitelj su i božanska ustanova. Odgovaraju nepromjenjivom planu i u svojoj biti ne mogu zavisiti od promjenjivih okolnosti".

Vjera se ne povija pred nuždom

Uvijek moramo imati na umu da zakon promjenjivosti unutar jedne ljudske obite-

lji vrijedi samo za ljudske elemente obiteljske strukture. Božanski elementi ne mogu se prilagođavati ljudskim i društvenim promjenama. Na tom području vrijedi načelo postavljeno u poslanici sv. Pavla Rimljanima: "Nemojte se prilagođavati ovome svijetu. Naprotiv, preoblikujte se obnovom svoga uma da mognete uočavati što je volja Božja".

Kršćanstvo je, naime, u svom božanskom elementu kvasac koji preporada i preoblikuje svijet, a ne bezlična glina, koju svijet oblikuje. Pascal navodi: "Države bi propale kad se zakoni ne bi povijali pred nuždom. Vjera nije nikad tomu podlegla, jer prilagođavanje u vjeri zapravo znači ne održati se".

Potrebno je stoga da i obiteljska zajednica, a posebno njezini članovi, otkriju sredstva i načine kako bi obitelj i u suvremenim prilikama mogla udovoljavati svojim brojnim dužnostima i zadacima te u međusobnom odnosu bračnih drugova, a osobito prema djeci koja se u obitelji rađaju i u njoj odgajaju za svoju životnu i društvenu djelatnost i za svoju osobnu afirmaciju.

Suvremeni kršćanin i obiteljska zajednica trebaju otkriti da nisu samo Božji suradnici u djelu stvaranja, već božji suradnici i u djelu spasenja.

Gospa u jednoj poruci kaže: "Stavite, dječice, Sveto pismo na vidljivo mjesto u svojoj obitelji i čitajte ga i živite. Poučavajte svoju djecu, jer ako im niste primjer, djeca odlaze u bezboštvo..." (25. kolovoza 1996.)

Božja riječ uvijek je govor o Bogu koji nama ljudima progovara jer nam se želi darovati. To je ona posebna radost Božje objave.

Kako li je samo siromašan i nemoćan ljudski um pred izazovom riječi Božje! Bog progovara ljudima jer im želi objaviti svoju narav, koja je ljubav, i darovati im je. Bog je bogatstvo života, ljubavi, moći i radosti.

Bog se priopćava, govori čovjeku i želi da čovjek čuje njegovu riječ, jer po slušanju riječi čovjek postaje čovjekom. A čovjekov osnovni stav pred Bogom jest slušanje, jer bez slušanja čovjek ne može razumjeti ni sebe ni druge.

Bog se neprestano priopćava čovjeku, jer bez toga Božjeg govora čovjek ne može ni postojati. Prva Božja riječ je sve što je stvoreno. Bog reče i sve posta. Bog svoju volju priopćava u Bibliji. Govorio je po prorocima, a najuzvišenija riječ Božja je sam Isus Krist. Riječ je tijelom postala i prebivala među nama! Riječ postaje tijelom, da čovjek lakše čuje i vidi, te još lakše povjeruje.

Govori Gospodine, sluga tvoj sluša! – glavna je misao ovogodišnjeg seminara. Bog nam govori jer nas ljubi, jer nas želi voditi i spasiti. Po riječi je On u kontaktu s nama i bez tog kontakta čovjek ne može postati ono što treba postati.

Među molitvama koje je molio svaki pripadnik Božjeg naroda nalazi se i molitva koju su molili četiri puta na dan, a koja glasi: "Slušaj, Izraele! Jahve je Bog naš, Jahve je jedan! Zato ljubi Jahvu, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom! Riječi ove što ti ih danas naređujem, neka ti se urežu u srce. Napominji ih svojim sinovima. Govori im o njima kad sjediš u svojoj kući i kad ideš putem, kad liježeš i kad ustaješ. Priveži ih na svoju ruku, kao znak, i neka ti budu kao zapis među očima!" (Pnz 6,4-9).

Najveći poziv u Bibliji je upravo poziv "slušaj, jer Bog govori..."; u Starom zavjetu riječ *slušaj* i *slušajte* upotrijebljena je 1100 puta, a u Novom zavjetu 400 puta.

Isus je Riječ koju je Otac u punini vremena izrekao, a onda kod preobraženja svečano izjavio: *Slušajte ga!* A on sam mnogo je puta govorio da treba slušati i proglašava one svojom braćom, sestrama, majkom koji Božju riječ slušaju i održavaju. Često je također prigovarao svomu narodu da ima uši a ne čuje, oči a ne vidi, zato ostaje u tami, srlja u propast.

Božja riječ želi zahvatiti svako ljudsko srce, da bi to srce bilo sposobno tu riječ nositi, o njoj razmišljati, prema njoj se ravnanje i, kako bismo s psalmistom mogli reći: *Riječ tvoja nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi!* Božja riječ mora postati središtem naših misli i razmišljanja, kao što je to bilo u životu Blažene Djevice Marije, koja je sve te događaje pohranjivala u svom srcu te o njima razmišljala.

Bitno je, dakle, Sveto pismo staviti na vidljivo mjesto u svojoj obitelji, kako bi ga obitelj mogla svakodnevno čitati, zajedno i pojedinačno... Od toga odnosa prema Božjoj riječi ovisit će budućnost obitelji, kako zajednice tako i pojedinaca, a posebno djece.(...)

Isusova trajna molitva

U jednoj poruci Gospa nas poziva na obiteljsku molitvu i kaže: "Neka vam molitva bude život. Jedna obitelj ne može reći da je u miru ako ne moli. Zato neka vaše jutro počinje jutarnjom molitvom, a večer završava zahvalom..." (kolovoz 1995.).

Već u Starom zavjetu, po uzoru na hramsku liturgiju, molilo se zajednički u svojim obiteljskim domovima jutri i uvečer. To je

bilo uglavnom vezano za obrazac iz knjige ponovljenog zavjeta: "SHEMA! Čuj, Izraele, Jahve je Bog jedan!"

Pobožni su Izraelci trebali moliti dok su večerom lijegali i dok su jutrom ustajali. To se obavljalo na ravnim krovovima kuća s kojih se uzdizala molitva i pridruživala jutarnjoj i večernjoj žrtvi, koja se svakoga dana prikazivala u jeruzalemskom hramu.

To povezivanje molitve u obiteljskim domovima s liturگیjskom molitvom u hramu možda je jedan od najvećih i najsnažnijih izvora one jakosti i otpornosti koju su Židovi pokazivali kroz povijest. I onda kad je nestalo jeruzalemskih žrtava, njih je podržavala SHEMA u njihovim domovima i sinagogama.

Njihova molitva redovito je završavala molitvom blagoslova, iz Knjige o brojevima: "Neka nas blagoslovi Jahve i neka te čuva! Neka nas Jahve licem svojim obasja, milostiv nam bude! Neka pogled svoj Jahve svrati na nas i mir nam donese".

S tim blagoslovom članovi obitelji mogli su u miru početi na svoj počinak.

U Isusovo vrijeme bilo je u židovskom narodu jasno institucionirano trostruko vrijeme za zajedničku molitvu, koja se redovito pretvarala u obiteljsku molitvu.

Sam Isus nadvisio je tu molitvenu praksu. On moli mnogo više. On nam je ostavio svjedočanstvo svoje trajne molitve. On moli kad Otac objavljuje njegovu poslanje na Jordanu; moli u trenutku prije nego li će pozvati dvanaestoricu; moli u času kad će čudesno umnožiti kruhove. On blagoslivlja Boga: pri preobraženju na gori; kad ozdravljuje gluhoonijemoga i uskrisuje Lazara; prije Petrove ispovijesti.

Ali on ne zanemaruje ni zajedničku molitvu, on redovito moli sa svojim učenicima na putovanjima. Uči ih takvoj molitvi Novoga zavjeta, obraćajući se prema Jahvi kao prema zajedničkom Ocu.

Budući da je Isus u najodlučnijem smislu riječi čovjek molitve, ništa nije čudno što njegov primjer slijede i njegovi apostoli. Poslije Isusova uzašašća na nebo, grupica njegovih učenika predstavlja se u Djelima apostolskim kao zajednica molitve: „Svi su oni bili jednodušno ustrajni u molitvi zajedno s nekim ženama, Isusovom majkom Marijom i braćom njegovom“.

Bili su oni sinovi svoga naroda pa su praksu zajedničke obiteljske molitve primili već u svojim rodnim kućama. Stoga nije ništa izvanredno što ih, poput ostalih pobožnih Židova, vidimo zajedno u molitvi ujutro, kad je na njih sišao Duh Sveti.

(Nastavlja se)

MIROTVORAC U BOLONJI (IV.)

Autor romana "Mirotvorac u Bolonji", fra Bernardin Škunca, opisuje mirotvorno djelovanje sv. Franje Asiškog. Roman je u jezgri utemeljen na izvješću Tome arhiđakona Splićanina, koji je u vremenu dolaska sv. Franje u Bolonju (Italija) studirao pravne znanosti. Autor je u obliku povijesne kronike opisao očekivanje pokornika iz Asiza, što se odvija u obliku razgovora o pohotama, o podjeli ljudi na više i niže, o zlu rata, o ljepoti mira i dobra među ljudima. Svečev nastup na velikom gradskom trgu, sa željom da pomiri zavađene i zaraćene građane, izveo je potresna obraćenja i međusobno mirenje.

No, da vas podsjetim na dobar ženski primjer. Po sili Duha, povjerovavši putu pokornika iz Asiza, Klara Asiška izabra put 'Gospode svete Siromaštine', izdigne se visoko iznad osjećajnog puta pohote i pohlepe, i ona, između sve brojnih duša, svetoj majci Crkvi pokaza da se u nasljedovanju poniznoga i siromašnoga Krista otkriva bogatstvo Duha. To dvoje ljudi, naime, Franjo i Klara, nezustavljivo otvorenih Duha i ponesenih istinitošću Evanđelja, nisu prestali pjevati laude životu u Bogu. Naprotiv, kao da su se preko njih otvorili izvori duhovnih lauda svim ljudima dobre volje...“

Dok sam slušao Pellegrinove i Ricciove misli, upravo kao da sam ih čekao, kazah:

„Taj jedinstveni primjer Franje i Klare postaje mi sve snažniji, sve privlačniji. Duh je iz krila svoje Crkve izveo nešto što se je skoro posve prekrilo vlasničkim, imućničkim i gospodskim ponašanjem: ne odbacujući nutarnju, naime, duhovnu radost življenja, Franjo i Klara pokazuju da čovjekov život ne može doseći svoj duboki smisao u raskošnoj, neodgovornoj i u neurednoj uživalačkoj svjetovnosti, u viteškim igrama na izabranim i raskošnim konjima s mačevima i štitovima, i u praznorječivim laudama kod mladih visokoga društva, u razbuktavanju pohota i požuda... Po sebi je razumljivo da duh Franje i Klare nije protivan časnim oblicima igara, časno stečenom imanju, ljepoti skladnog življenja..., ali sve po slici djeteta Božjega, a ne po naputku Zloga.“

Pellegrino je ostao na svojoj jasnoj crti razmišljanja. Njegove bistrice u tom su času zaiskrile kao kad poštenoga čovjeka obuzme najdublje uvjerenje u istinitost onoga što govori. Usmjeravajući se sada

poglavito na muški krug, cijelim svojim bićem, licem i gestama, odlučno kaza:

„No, muškarci su u pohotnom ponašanju još bezočniji, u potpunosti udaljeni od onih ispod, od onih malih i još manjih.... Oni su, poglavito oni, muškarci velike moći i velikoga bogatstva, rasipnici bez mjere. Najviše je, pak, od njih zazorno i izazovno kada za svoj habitus ili stil življenja žele blagoslove od premeta. Poroke, odnosno razbuktale pohote i požude oni vješto prekravaju u 'vrline'. I to rade svjesno. Stvaraju 'nauk' od svojih poroka. Oblače se u laž. To je njihov habitus, stanje njihove oholosti. Doista, nedostaje im samo blagoslov premeta Crkve. To, upravo to oni jako žele. I znaju kako se to radi. Oni se prerašavaju u zagovornike časti i pravednosti, zabrinuto pozivaju na čast i poštenje, na poštovanje zakona. Zakona, da, zakona koji su oni sami skovali u sprezi s onima u poglavarstvu Grada i Komune. Oni u javnosti drže propovijedi. Ne, doduše, s propovjedao-nice u Svetoga Stjepana, Svetih Vitala i Agrikole ili, možda, u Svetih Nabora i Felicija, ili još one u katedrali svetih apostola Petra i Pavla... Čak i prelatima. Ustvari, oni su svećenici javnosti. Njihova riječ ima težinu iznad one s propovjedao-nice u crkvi. 'Svećenici' su koji imaju svoja izabrana 'odijela'. Dopustite da kažem: samo im nedostaje bogoslužno ruho. Oni bi, da se ne plaše biskupa, bez ustručavanja obavljali molitvene obrede, davali odrješenja ili pak prijetili..., kako već nalazu prilike njihova dobitka...“

Vidjelo se da Pellegrino daje oduška svojemu uvjerenju i žaru za istinu. Lice mu zasje pravednošću, a riječi mu poteku kao da ih je već odavno složio. Prijateljski nas pogleda, ali ne umanjio oštrinu izraza:

„Znajte, prijatelji, oni već imaju svoje ambone, svoja besjedišta i svoje sigurne

slušatelje. Posve dobro znaju kada, gdje i što treba govoriti. U tome se ne dadu previriti. Ipak, svi ljudi, mislim na veliku većinu naših skromnih ljudi, na pučane, na sluge i robove, čak i na većinu skromnih zanatlija, dobro znaju da su oni u trajnoj laži i u trajnoj krađi. Da, krađi, jer sve što su stekli, ili najveći dio stečenoga, došlo im je preko gruboga i posve nepravednog iskorištavanja nebrojenih slugu i robova.“

„Pohote su ih njihove“, uplete se Toma u riječ, „posve utopile u bezdan njihovih užitaka. Jer, i pravo na užitak što ga pruža zemaljski život, skoro da je njihovo isključivo imanje. Oni se često ponašaju kao da su gospodari svih zemaljskih užitaka. Drugi, po njihovoj slici gledanja ljudi, niži, smiju ih uživati u mjeri koju im oni dobrohotno prepuste.“

„Ne čini li vam se, prijatelji, da je življenje po pohotama najopasniji put bijega od istinske slobode u nama?“, upitno će Pellegrino.

Ruspicije pokaza suzdržanost pred takvim stavom i pred takvim Pellegrinovim pitanjem. Štoviše, izriječkom mu se suprotstavi:

„Znači li to sljedeće: da bi se mogla doseći sloboda, potrebno je utišati sve pohote u nama... Ali, smrt pohota bila bi ujedno i smrt čovjeka... Pellegrino, tako se meni čini.“

„Ipak, Ruspicije, ja čvrsto stojim baš kod nužnosti umiranja pohota u nama. Možemo ih nazivati i strastima. Ostajem, ipak, kod izričaja apostola Jakova, malo prije navedenog. Pohote gomilaju oblike našega mnogostrukoga robovanja zlu i grijehu. Pohote stvaraju šumu naših zarobljenosti.

Nama, pak, valja težiti k potpunoj nutarnjoj slobodi. Znadeš li, Ruspicije, gdje je nastanjena istinska sloboda?“

Ruspicije se osjeti zbunjenim, u nekom smislu kao da ga takvo pitanje nadilazi, ali ipak reče:

„Čini se da se sloboda sastoji u neograničavanju čovjekovih čina prema željama koje ga obuzimaju“, izrazi se Ruspicije.

„Ne, Ruspicije, jer to što kažeš samo je vanjska sloboda. To je privid slobode, u najčešće slučajeva najveća laž o slobodi. Takva sloboda to su samo otvorena vrata za carevanje čovjekovih pohota. Ali sad: sloboda je u prvom redu pitanje središta čovjekove duše. Središte slobode je u najdubljem čovjekovu skrovištu. Točka čovjekove slobode je unutra, da, unutra, Ruspicije.... Tek kada čovjek uspije doći do makar koje blizine nutarnje točke slobode, tek tada je počeo hodati prema oslobađajućem kraljevstvu slobode...“

„Prema tome, Pellegrino, slobode zapravo nema..., nije li tako?“

„Dobro si kazao: našalost, slobode je u ljudi malo, vrlo malo... Da bi ona doista

bila dostojna Božje slike u nama, jer smo na sliku Božju stvoreni, slobodu treba otkrivati u našoj nutрини, u polazišnoj točki u nama. Ta točka slobode je sam Bog u nama. Doći tamo znači doći do samoga izvora slobode. Tome su se stanju približili samo sveci... Mistici, Ruspicije! Nužno je doći na početak u sebi, a to je ujedno i dolazak na naš cilj. To je dosegno Asiški pokornik...“

„Ali, zašto smo po svojoj stvorenosti sa sobom donijeli pohote?“

„Ne, Ruspicije, nismo sa sobom donijeli pohote, nego nagnuća. Pohote ne, nagnuća da, ali s darovima razuma, slobode i savjesti, u nazočnosti Duha u našem središtu, Duha koji nam se trajno nudi preko spomenutih darova. Glas Duha u nama čovjek ne može otjerati, ali ga može prigušiti. Kad se to dogodi, mi smo sužnjevi samih sebe, robovi svakojakih lanaca naših nagnuća koja su prešla u pogubne pohote... A Krist nas za slobodu oslobodi, a ne za robovanje, kako kaza Apostol naroda.

Nagnuća ili naklonosti, koje možemo nazvati i željama, dana su nam radi rasta i radi nužnosti u našim međuljudskim komunikacijama, i za ljepotu našega zemaljskoga življenja... Pohote su, pak, podivljala i grešna stanja dobrih nagnuća koja nam Stvoritelj daje.“

„Ali, Franjo Asiški ni ta dobra nagnuća ne prihvati za način svojega življenja..., nije li tako?“

„Ruspicije, nužne su nam upravo takve duše. U naumu Svevišnjega nije potrebno da svi ljudi žive tako visoku razinu duhovnoga ponašanja, ali je za sve dragocjeno da ima onih uzvišenih duša koje pokazuju put prema točki potpune slobode... Asiški je pokornik došao do točke potpune slobode, tamo gdje Krist vazda stoji...“

„Meni je drag pokornik iz Asiza, ali njegovo radikalno lišavanje od materijalnoga i tjelesnoga, to je mrtvenje koje ne razumijem...“

„Čuj, Ruspicije, u Franje nije bitno mrtvljenje, nego život u slobodi Duha. Kad je došao na točku potpune nutarnje slobode, to više ne bijaše mrtvljenje, nego radost, lauda (hvalospjev) bogatstvu slobode. Dronjci kojima je pokrivaio tijelo, tako bi se moglo nazvati višestruko krpni habit što ga oblači, nisu znakovi mrtvljenja, nego znakovi slobode. I isposnička hrana je sada u njega znak slobode umjesto kulta hrane, kojemu kultu robuju plemićki i imućnički krugovi u kojima se i on ranije kretao. I mjesta stanovanja njegove male braće, po njegovoj želji skromna, umjesto velebnih građevina opatijskih i kaptolskih, za njega su znakovi slobode, a ne umrtvljenoga siromaštva... Franjino siromaštvo nosi posve drugačiji biljeg od svakoga oblika nametnutoga siromaštva. On je shvatio ono što malo ljudi uspijeva shvatiti, a to je: Bog je veliki i jedini vlasnik svega, a mi tek možemo biti dobri ili loši korisnici Božjega imanja. I možemo još ovo: poput Franje Asiškoga doći do spoznaje da je moje 'samo' ono što sam dao drugima. Darivanjem postajem sudionikom u imanju svevišnjega Gospodara svega... U tome duboko stoji i razlika među siromasima: Franjo je u svojevrijedno izabranom siromaštvu i u razdavanju sebe i svega 'svojega' drugima postao radostan čovjek. Da, duboko radostan, a ne bijesan kao oni koji, često bez vlastite krivnje, ne posjeduju potrebna materijalna i duhovna dobra.“

(Nastavlja se)

I križ je bio u Božjem planu kad ste ga gradili.

BENEDIKTOVA POSLANICA GALAĆANIMA

fra Tomislav Pervan

Ni u snu nije mogao današnji Papa slutiti kako će pod njegovim vlastitim prozorom u Vatikanu uoči blagdana Obraćanja sv. Pavla ove godine eksplodirati snažna mina te kako će nakon toga uslijediti mučni tjedni napadaja sa svih strana. Nije ni slutio da će 'mirna gesta milosrđa' i pomirljivosti – ispružena ruka pomirnice četverici nezakonito posvećenih biskupa izazvati toliki val ogorčenja, nesnošljivosti, osuda, među biskupima, teolozima, običnim vjernicima. Pedeset dana nakon toga nadnevka Papa je uputio svoje pismo biskupima i svim vjernicima u svijetu, šokiran "lavinom protesta koja je krenula nakon one geste", čija gorčina čini zornima sve one uvrjede koje nadživljuju trenutak u kome živimo.

Papa priznaje u pismu kako je sam bio paraliziran tolikom lavinom ogorčenja. Bio je žalostan ponajprije s činjenice što su katolici udarili svom snagom po njemu, s tolikom mjerom odbojnosti, pa čak i neprijateljstva, napose iz rodnoga kraja. Upravo bi katolici morali znati što znači ta ruka pomirnice s braćom koja su zastranila i zašla s puta. I piše to Papa nakon pedeset dana šutnje, u dirljivu pismu, svim biskupima Katoličke Crkve, u kome razlaže stanje stvari s vlastitog motrišta, kušajući na taj način pridonijeti miru u Crkvi. Mira nije bilo svih ovih minulih tjedana.

Ideju za pisanje pisma koje nema svoje inačice u novijoj crkvenoj povijesti dobio je Papa za pohoda jednome rimskom sjemeništu 20. veljače ove godine, dok je tumačio Pavlovo pismo Galaćanima, konkretno mjesto: "Ako jedni druge grizete i proždirete, pazite da se međusobno ne uništite!" (5,15). Sama Poslanica Galaćanima svjedočanstvo je možda najsnažnijega prijepora što je iskrsnuo u ranoj Crkvi, a vezan je uz uljeze koji su htjeli novoobraćenim poganima nametnuti Mojsijev Zakon i starozavjetne propise.

Pavao im dovikuje: "Braćo, na slobodu ste pozvani!" I Papa domeće: "Sloboda bijaše u svim vremenima veliki san čovječanstva – od samoga početka, a poglavito pak

u novije doba. Znamo da se sami Luther nadahnjivao tim tekstom Poslanice Galaćanima te došao do zaključka kako su njegovo redovničko pravilo, crkvena hijerarhija, crkveno učiteljstvo za njega obični ropski jaram, kojega se čovjek mora osloboditi. Kasnije je cijelo vrijeme prosvjetiteljstva bilo naskroz prožeto tom idejom slobode, za koju se mislilo da ju je čovjek dosegnuo. I sami marksizam je tvrdio za sebe kako je on put u slobodu".

Od samoga početka u Crkvi bijaše nazočan ispravni i krivo shvaćeni pojam i upotreba slobode te žestoke raspre i prijepori. Zbog toga je Pavao krajnje polemičan napose spram onih koji žele pretvoriti vjeru u intelektualizam te namjesto poniznosti teže prema samoisticanju, tvrdeći kako znaju bolje od ostalih, te kako su bolji od drugih.

Stoga Papa pita sebe i svoje čitatelje: "Je li stoga čudnovato da nismo ni mi ništa bo-

lji od Galaćana? – Nismo li ugroženi istim kušnjama? I ne moramo li svi iznova učiti pravilno se služiti slobodom?"

Dakle, povod pismu i misao da napiše pismo rodila se nakon čitanja toga ranokršćanskog spisa, a ne kritika njemačke kancelarke, ili pak prosvjed njemačkih teologa, ni izjava njemačkih biskupa koji su tih dana svojim pastirskim štapovima radije udarali jedni po drugima nego po vukovima koji im provaljuju u torove. Papa priznaje propuste koji su činjeni, ali je naglasak upravo na ukinuću izopćenja, što u konačnici nisu shvatili ni neki biskupi, ni teolozi, a pogotovo ne jedna protestantkinja, njemačka kancelarka.

Slično pismo od prije dvije godine kojim je dopustio slavljenje svete Mise prema starom obredu izazvalo je burne prosvjede. Ovo je Papino pismo majstorski izvezeno, upravo kao prelijepe čipke. Naime, ukidanje izopćenja za četvericu biskupa koje je god. 1988. posvetio nadbiskup Lefebvre, bez mandata Svete Stolice, dovelo je iz raznoraznih razloga do snažna prijepora. Poglavito pak tzv. *Slučaj Williamson*, naime slučaj biskupa koji je neoprezno nijekao holokaust nad Židovima, što je dodatno opteretilo odnose Vatikana prema Izraelu.

Mnogi su iz toga izvukli zaključak kako je to otkaz pomirenju između Židova i kršćana, opoziv onoga što je sami Sabor rekao o dijalogu između Crkve i Židova. Papa žali da je došlo do toga nesporazuma koji nije ni u kom slučaju bio vezan s dokinućem izopćenja. Nije se htjelo ići korak unatrag, nije se htjelo dovoditi u pitanje pomirenje između kršćana i Židova niti zaustaviti proces zbližavanja, a pogotovo ne odgoditi planirani put Svetoga Oca ovoga proljeća u Svetu Zemlju.

Nadalje Papa žali zbog neprilika koje su nastale jer nisu dovoljno protumačene granice i dosezi dokinuća izopćenja od 21. siječnja 2009. Potom on tumači u svoj jasnoći kompleksni proces ekskomunikacije i njezina dokinuća – što je sve učinio kako bi povratio raskolničke biskupe u zajedniš-

tvo Crkve i crkvenog nauka. On je učinio prvi potez, kao u šahu, a sve ostalo prepustio Kongregaciji za nauk vjere, a ne Kongregaciji za biskupe. Papi je stalo do te četverice biskupa, zatim 491 svećenika, 215 bogoslova, 6 bogoslovija, 88 škola, 2 sveučilišna instituta, 117 braće i 164 sestre. Sve bi ih htio privući u krilo Crkve, a ne ih dalje odguravati od nje.

Papa poručuje i njihovim ogorčenim protivnicima unutar same Crkve, onima koji se ističu kao veliki zagovornici i branitelji Koncila, kako Drugi vatikanski sabor nosi u sebi cijelu povijest Crkve, sav crkveni nauk. Tko želi biti poslušnik Koncilu, mora prihvatiti vjeru svih stoljeća, a ne rezati ili se odvajati od žilja od kojega cijelo stablo Crkve živi. U diskontinuitetu vanjskih događaja ipak treba imati na umu trajni veliki kontinuitet crkvenoga jedinstva u svim vremenima. Stoga se Papa pita: "Je li bilo i je li stvarno naopako poći u susret bratu 'koji ima nešto protiv tebe' te pokušati pomiriti se s njime? Ne mora li to nastojati i samo građansko društvo, ne mora li ono sprječavati radikalizacije, ne mora li ono ponovno pridobivati nositelje opor-

be za velike oblikovne snage društvenoga života, kako bi se izbjegnulo zatvaranje u sebe sa svim njegovim posljedicama?"

Papa je krajnje uznemiren kad govori o dojmu kako i naša Crkva treba barem jednu grupu spram koje ne smije biti nikakve snošljivosti, nikakve tolerancije, na koju se može udariti mirno, svom mržnjom i žestinom. I tko u to dirne – u ovome slučaju Papa – gubi i sam pravo na snošljivost te se bez okolišanja i na njega sručuje val mržnje.

Mržnja spram Pape? O tome nitko nije otvoreno govorio, ali kad se sagledaju mišljenja i reakcije, može se govoriti o neprijemnoj kampanji koja se usredotočila na samoga Svetoga Oca. I to ga je pogodilo, u dno duše. I zbog toga se javno očituje. Papa je dovoljno snažan i ponizan u cijelome pismu. Pismo kakvo nismo imali prilike čitati iz pera ovoga Pape. Pismo u kome on otvara svoje srce. U pismu gotovo da iskoračuje iz svoje službe, smjera na svoju krhkost, te pokazuje kako tankočutno osjeća udarce i prijezir koji se na nj srućuju.

Ne govori on o mučeništvu. Više od pisma o mržnji i ljubavi ovaj Papin dopis je

u biti apokaliptičko i proročko pismo gdje bi nam trebao zastati dah, i njegovim kritičarima, a i svima nama kojima je do Pape stalo. Ovaj umni i razboriti teolog još jednom sve nas poučava u ovome povijesnom trenutku, u kome Bog iščezava s obzorja čovjekova života. Nad nas se nadvija opasnost utrućuća svjetla koje dolazi od Boga, svijetom se rasprostire dezorijentacija čije razorne učinke svakodnevno sve više osjećamo.

U pismu u konačnici nije zapravo riječ o uspostavi reda i poretka, o očuvanju tradicije, o premošćivanju kobnoga prijeloma od prije dvadeset godina, nije riječ ni o predkoncilskoj ni postkoncilskoj Crkvi, nego je u središtu Papina pisma biskupima cijeloga svijeta još jednom jasna misao: Pitanje vjere u Boga, pitanje Boga u našem vremenu, vjere koja se u mnogim dijelovima svijeta trne poput žiška koji nema više hrane. Vjera dogorijeva poput svijee jer nema dovoljno hrane. Stoga treba uprisutniti Boga u svijetu, Boga Isusa Krista. Papa ne propušta priliku skrenuti pozornost na bitne činjenice suvremenoga svijeta i Crkve u svijetu. Sve drugo je drugo-razredno.

Papa je krajnje uznemiren kad govori o dojmu kako i naša Crkva treba barem jednu grupu spram koje ne smije biti nikakve snošljivosti, nikakve tolerancije, na koju se može udariti mirno, svom mržnjom i žestinom. I tko u to dirne – u ovome slučaju Papa – gubi i sam pravo na snošljivost te se bez okolišanja i na njega sručuje val mržnje.

ŠESNAESTI MEĐUNARODNI SUSRET VODITELJA CENTARA MIRA, MOLITVENIH I KARITATIVNIH SKUPINA VEZANIH ZA MEĐUGORJE

Šesnaesti međunarodni susret voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje održao se u Međugorju od 1. do 5. ožujka 2009. godine. Tema susreta bila je: „Govori, Gospodine, sluga tvoj sluša“ (1 Sam 3, 9).

Predavači na seminaru bili su fra Petar Ljubičić i fra Miro Šego. Molitveni dan vodio je fra Ljubo Kurtović. Na seminaru je bilo 166 sudionika iz 14 zemalja. Cjelokupni program prevodio se simultano na glavne svjetske jezike.

Program je počinjao polusatnim klanjanjem pred Presvetim, za kojim je uslijedilo predavanje i razgovor s predavačem. Tijekom seminara bio je organiziran jedan susret po jezičnim skupinama kad su sudionici pripremili pitanja za župnika, na koja je on odgovorio na plenarnom susretu. Sudionici su molili kronicu na Brdu ukazanja, a ove su godine zbog neočekivano nepovoljnih vremenskih prilika Put križa molili u crkvi umjesto na Križevcu. U srijedu je bio zajednički posni ručak

o kruhu i vodi, a na kraju seminara poslije zaključne svete Mise bio je zajednički svečani ručak.

Godišnji molitveno-informativni seminari počeli su se održavati 1994. godine. Na njih su pozvani vodiči za hodočasnike, voditelji centara mira, molitvenih, hodoča-

sničkih i dobrotvornih skupina. Cilj im je razmjena iskustava, razmatranje poteškoća koje susrećemo u radu i učenje iz predavanja.

Prvi susret održao se u Međugorju prigodom 13. obljetnice Gospinih ukazanja, 22. i 23. lipnja 1994. Uslijedili su susreti u Baškoj Vodi, Tučepima i Neumu, a od 2001. god. ponovno se održavaju u Međugorju. Kroz predavanja se nastoji teološki i crkveno definirati fenomen međugorskih ukazanja i njihovo značenje u suvremenom vremenu.

Foto Bani

KORIZMENI NAPJEVI S OTOKA HVARA U MEĐUGORSKOJ ŽUPNOJ CRKVI

U petak, 27. ožujka 2009., međugorsku župu posjetio je zbor „Sv. Cecilija“ iz Jelse, s otoka Hvara. Večernju sv. Misu u 18 sati predslavio je župnik Jelse don Stanko Jerčić, a Misno slavlje svojom pjesmom pratio je zbor. Po završetku Misnog slavlja, članovi zbora „Sv. Cecilije“ u tradicionalnoj korizmenoj procesiji s kora su ušli u crkvu, te pod ravnanjem Slavka Reljića izveli jednosatni program korizmenih i velikotjednih skladbi s otoka Hvara. Na kraju programa zboru i njihovu župniku zahvalio je fra Miljenko Šteko.

SEDAMDESET PETA OBLJETNICA IZGRADNJE I BLAGOSLOVA KRIZA NA KRIŽEVCU

Ove godine, 16. ožujka, navršila se 75. obljetnica blagoslova križa i slavlja prve svete Mise na Križevcu – brdu iznad Međugorja (520 m) – na kojem su župljani 16. ožujka 1934. podigli 8,56 m visok armiranobetonski križ na kojem piše: „Isusu

Kristu, Otkupitelju ljudskog roda, u znak svoje vjere, ljubavi i nade, u spomen 1900. godišnjice Muke Isusove“. U samo križište ugrađene su moći Isusova križa dobivene upravo za tu prigodu iz Rima. Od tada se na Križevcu slavi sv. Misa u prvu nedjelju nakon Male Gospe, u čast blagdana Uzvišenja Svetog Križa. Prema svjedočanstvu vidjelaca, u poruci od 30. kolovoza 1984. Gospa je rekla: „I križ je bio u Božjem planu kad ste ga sagradili.“ S početkom Gospinih ukazanja, na Križevcu se počeo moliti Križni put.

Snimio Tvrtko Bojić

ČETRNAESTI MEĐUNARODNI SEMINAR ZA SVEĆENIKE

Snimila Lidija Paris

Četrnaesti međunarodni seminar za svećenike održat će se u Međugorju od 29. lipnja do 4. srpnja 2009. Tema seminara je: „Vi ste moji prijatelji...“ (Iv 15, 14).

Predavač na seminaru je fra Ante Vučković, ofm, član franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja sa sjedištem u Splitu, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu.

Prijaviti se možete putem e-maila: seminar.marija@medjugorje.hr, ili putem tel./faksa na broj 00 387 36 651 999. Troškovi

seminara pokrivaju se s pet misnih intencija. Sa sobom je potrebno ponijeti: celebret od svoga poglavara, albu, štolu i Bibliju.

Župljani župe Međugorje osiguravaju besplatan smještaj svim svećenicima tijekom seminara, kao i svih godina do sada. Molimo svećenike koji sami osiguraju smještaj kod prijatelja u Međugorju da nam na prijavi naznače ime i prezime i broj telefona obitelji kod koje su dogovorili smještaj. Svećenici koji nemaju mogućnost izravno dogovoriti smještaj, neka to naznače na prijavi i mi ćemo im ga osigurati.

Snimila Lidija Paris

DVADESETI MLADIFEST

Dvadeseti Međunarodni molitveni susret mladih održat će se u Međugorju od 1. do 6. kolovoza 2009. Tema susreta je: „Što god vam rekne, učinite!“ (Iv 2,5). („Ja vas, dječice, sve želim pove-

sti Isusu, jer On je vaše spasenje“. - Poruka od 25. lipnja 1994.)

Mladifest se održava po već ustaljenom programu: jutarnja molitva, predavanja, svjedočanstva, krunica, sveta Misa, klanjanje, predstava zajednice „Milosrdni Otac“ i zajednice „Cenacolo“, procesija kroz župu, te zaključna Misa na Križevcu u zoru na blagdan Preobraženja.

RAZLUČIVANJE VIJESTI O MEĐUGORJU

Redovito se događa da nam organizatori hodočašća, voditelji Centara mira i molitvenih skupina postavljaju najraznovrsnija pitanja o katkada spektakularnim novostima u vezi s Gospinim ukazanjima, navodnim izjavama vidjelaca i položaju hercegovačkih franjevaca.

U nemogućnosti da svakomu odgovorimo osobno, a i u želji da potaknemo hodočasnike i prijatelje Međugorja da razlučuju „u Duhu i u istini“, pozivamo sve da ne nasjedaju spektakularnim, neozbiljnim, a katkada i zlonamjernim vijestima koje se objavljuju.

Da bi se izbjegla svaka zabuna, želimo naglasiti da Župni ured nikomu nije dao poslanje da nastupa u ime Međugorja. Župni ured nijednoj zajednici niti osobi, ni u Međugorju niti izvan Međugorja, nije dao nikakvo poslanje za širenje i tumačenje Gospinih poruka i međugorskih događanja.

Snimio Tvrtko Bojić

NAJAVA HODOČAŠĆA I KONTAKT S VODIČIMA

Najave hodočašća prije dolaska u Međugorje potrebne su da bi Ured informacija mogao organizirati program za hodočasnike i tako im bolje služiti. Zato molimo sve organizatore hodočašća da najave dolazak svoje skupine na e-mail adresu: informacije@medjugorje.hr ili na telefon/faks: 00 387 36 651 988.

STATISTIKE ZA OŽUJAK 2009.

U ožujku 2009. podijeljeno je 53.000 svetih pričesti. Na svetim misama koncelebriralo je 1.127 svećenika ili 36 dnevno.

OSJEĆALA SAM DA VIŠE NE ĆU PASTI

Priradila Sanja Pehar

Na 16. seminaru voditelja centara mira, karitativnih i molitvenih skupina vezanih uz Međugorje, sudjelovala je i dvadesetjednogodišnja Talijanka Silvia Buso, koja je o svojim iskustvima i ozdravljenju govorila u razgovoru za Radiopostaju "Mir" Međugorje.

Godine 2004. na 4. listopada, bilo mi je šesnaest godina, nakon visoke temperature koju sam imala tjedan dana, našla sam se u invalidskim kolicima jer nisam mogla hodati. Odrasla sam u katoličkoj obitelji, ali sam na Misu išla samo iz običaja. Tijekom listopada, studenog i prosinca moje se zdravstveno stanje sve više pogoršavalo. Tada sam imala dvadeset pet kilograma manje nego sada, a bila sam počela osjećati i grčeve u mišićima, slično epileptičnim krizama.

Čudotvorna medaljica

O Božiću te godine moja majka se približila jednoj molitvenoj skupini koja je gajila pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji i svakog petka išli smo na molitvu krunice, na sv. Misu i klanjanje. Malo prije Uskrsa sljedeće godine približila mi se jedna gospođa i darovala mi Čudotvornu medaljicu. Uz to mi je rekla kako je tu medaljicu blagoslovila Gospa u Međugorju, a kako je sada potrebna meni nego njoj, daruje mi je. Nakon Uskrsa ravnatelj škole dao mi je sve potrebne udžbenike i ja sam se spremala doma te položila treći razred matematičke gimnazije.

Majka mi je u svibnju rekla da bismo svaki dan trebale ići na sastanke molitvene skupine i s njima moliti te slaviti sv. Misu. Na početku sam s majkom išla s jednostavna razloga što me nije mogla ostavljati samu kod kuće, ali sam poslije sama htjela ići jer sam samo tamo uspijevala pronaći malo mira. U lipnju mi je jedna prijateljica rekla kako mora ići u Međugorje, pratiti svoju majku na hodočašće. Pitala sam je mogu li i ja poći s njima. Poslije mi je rekla da mogu poći, ali me mora pratiti jedan od roditelja jer sam bila maloljetna i osjećala sam se jako loše.

Hodočasnici su me iznijeli na Brdo ukazanja

U Međugorje sam došla 24. lipnja 2005. Čim smo došli, otišli smo na Misu, a po-

podne smo otišli na susret s vidiocem Ivanom. Iza večernjega molitvenog programa rekli su mi da će Ivan tu večer imati ukazanje na Brdu ukazanja. Budući da se radi o brdu na koje se ne mogu popeti, prijateljica sam rekla da ne ću ići. Hodočasnici u mojoj skupini htjeli su pronaći nosiljku, ali sam odbila jer mi je bilo neugodno da me svi takvu gledaju. Poslije toga ponudili su mi da me odnesu u rukama i to sam prihvatila. Do brda sam došla u kolicima, a onda su me uzeli u naručje i iznijeli na Brdo ukazanja. Kad smo stigli, počeli smo moliti i to je moje prvo sjećanje na molitvu srcem. Nikad nisam tražila ozdravljenje jer mi se to činilo nemogućim. Gospu sam molila da pomogne ljudima koji su daleko od Međugorja.

Tata, ja sam ozdravila!

Za vrijeme ukazanja, voditeljica naše skupine rekla mi je da tražim od Gospe sve što želim jer je ona tu, ispred nas. Od Gospe sam tražila da mi dade snagu nositi se sa životom u invalidskim kolicima. Imala sam sedamnaest godina i nisam znala kakva će biti moja budućnost. Za vrijeme ukazanja, sa svoje lijeve strane vidjela sam svjetlost, prelijepu bijelu svjetlost. Pomalo sam osjećala i strah od te svjetlosti, ali je bila tako lijepa da nisam mogla skrenuti pogled s nje. Kad je ukazanje završilo, svjetlost više nisam vidjela, ali sam čula kako me zovu sa svih strana. Uzeli su me opet u naručje da me ponesu, no nakon nekoliko metara pala sam i u kamen udarila vratom, glavom i leđima. Nije me zaboljelo, osjećala sam da ležim na mekanom jastuku i čula sam glas koji mi je govorio kao da mi tepa, kao da me mazi. Poslije su mi pričali da su pozvali liječnika, te da je liječnik molio da udalje moga oca jer se više nisu čuli ni otkucaji moga srca, disanje mi je bilo vrlo slabo i liječnik je rekao da me nisu smjeli nositi na Brdo stoga što sam bila vrlo slaba. Nakon nekoliko minuta, ne znam točno koliko, otvorila sam oči i, plačući, kazala ocu: "Tata, ja sam ozdravila", i nakon toga sam prohodala. Sjećam se da sam ispred sebe vidjela jednu ispru-

ženu ruku, koju sam nastojala dohvatiti, i u tom nastojanju ustala sam i nastavila hodati. Pomalo sam se tresla i bila sam nesigurna na nogama, ali sam se osjećala strahovito sigurna te da više ne ću pasti; osjećala sam nešto kao niti koje me drže za leđa i ne dopuštaju mi pasti.

Gospina ljubav

Idućeg jutra, u četiri i pol sata, uz Križevac sam se sama penjala. S Križevca sam sišla za samo dvadeset minuta.

Nakon toga i dalje sam u mišićima osjećala grčenje, slično epileptičnim krizama.

O svom ozdravljenju nisam davala svjedočanstva jer sam bila stidljiva, ali naša vodičica iz skupine tražila je da svjedočim na jednom skupu u Torinu na kojemu je sudjelovao i fra Ljubo. Svjedočila sam i predmolila krunicu, nakon čega me fra Ljubo blagoslovio. Od toga trenutka više nisam imala epileptičke krize.

Ipak, u svemu najljepša stvar za mene bila je otkrivanje vjere, osjetiti ljubav koju Gospa ima za svakoga od nas. Osjećam silnu radost što mogu svake večeri sa svojom obitelji moliti krunicu. Želim i svima vama da osjetite tu silnu Gospinu ljubav koju ima prema svima nama, to je najljepše što čovjek može imati.

(Prevela Marija Dugandžić)

» Nastavak s 5. stranice

no blago, smionost, jedinstveni pogled, oduševljenje i zajedništvo? Odakle im teološke spoznaje i uvidi, ako Isus, s kojim su proveli godine i koji je onako sramotno na križu završio, nije uskrsnuo? Dobro je Isus znao od kakva su oni tvoriva. I njima je povjerio svoju riječ i budućnost svoga djela u svijetu. Odakle učenicima sve ono, ako ih Duh nije promijenio, izvršio nutarnju pretvorbu te kao posljedicu toga, sve u njihovim životima i poimanjima strmoglavoce izokrenuo? Ako stvari stoje povijesno tako, zašto sumnjati u zbiljnost i učinkovitost, zatim tumačenje i dosege Isusova križa i uskrsnuća, najprije u životima učenika, a onda i u svjetskim protežnicama?

Tim više što je ovdje prvi i jedini put u povijesti napačena čovječanstva Bog (ili božanstvo) stao na stranu patnikâ, poniženih, uvrijeđenih, obezvrijeđenih, siromašnih, onih s dna društva, najniže društvene kaste. Ne treba nam i nije vjerodostojan onaj Bog negdje na uzvišenom nebeskom nedostupnom prijestolju, daleko od čovjeku, nego nam treba Bog koji s čovjekom supti, suosjeća, koji nosi čovjekove boli na sebi. Ne treba čovječanstvu Bog koji samo s neba suosjeća sa siromasima i potlačenicima, nego je uvjerljiv onaj Bog koji šalje svoga Sina u ljudsku bijedu. Isus je dijelio s nama sve naše nevolje, patnje, boli, dolinu suza, i na kraju našu smrt. U svome uskrsnuću svemu podaruje smisao.

Isus ne tumači patnju, nego je podnosi. Isus ne nudi, kao budizam, tehnike i vježbe kako se lišiti patnje i prolaznosti, makar ni budizam ne može dokinuti patnju stvaranja. Isus se pretvara u Samaritanca koji se spušta k onome što je zapao među razbojнике i preuzima za njega odgovornost! *Dođite k meni!* Isus ne govori o iskustvima koja čovjek treba imati u životu da bi ga upoznao, nego govori i živi ljubav prema Bogu i čovjeku. Iz te ljubavi djeluje i nama ostavlja primjer kako djelovati. Prati jedni drugima noge, ne glave i mozgove.

Sila Kristova uskrsnuća

Kao vjerodostojni odgovor svima koji ničeću Gospodina Isusa, njegov križ i uskrsnuće, piše veliki biskup i mučenik Polikarp u 2. stoljeću: "I svaki koji ne priznaje da se Isus Krist pojavio u tijelu jest Antikrist. I tko ne ispovijeda svjedočanstvo križa, jest od Đavla. A tko izvrće Gospodinove govore prema svojim vlastitim požudama i nijeće uskrsnuće i sud, prvorođenac je Sotone. Stoga želi-

mo ostaviti po strani praznozbornje velike množine i sve krive nauke, te se okrenuti nauku predanu nam od početka, pobožni u molitvi, ustrajni u postovima, obasipljući svevidnoga Boga molitvama da nas ne uvede u napast, prema riječi Gospodinovoj: 'Duh je doduše voljan, ali je tijelo slabo.'

Ako Isus nije uskrsnuo, onda je naša riječ prazna. Ako Krist nije uskrsnuo, njegovo je ime prazno ime, a ne ono komu se ima pokloniti svako koljeno na nebu, zemlji i u dubinama pakla. Ako Krist nije uskrsnuo, onda su krštenje i euharistija prazni znakovi i čini, magijska praksa, onda su darovi Duha puki entuzijazam, ludo zanesenjaštvo. Onda je i vjera isprazna obmana i uzaludna muka. Ako Krist nije uskrsnuo, nema razlike između apostola i običnog čovjeka, Crkva nije građevina na Stijeni-Petru, nego relikvija iz antike koju bi sile pakla već odavna uništile. Ako Isus Krist nije uskrsnuo, onda je i sam Isusov život jedna prolazna epizoda u povijesti ljudskoga humanizma, a mi bismo bili prevareni varatelji i zavodnici.

Međutim, kako je Krist uskrsnuo, Prvorođenac usnulih, u susretu s Njime, Uskrsnim, otvara se posvemašnji smisao svega Pisma, sve povijesti, smisao i sadržaj, cilj i svrha svakoga ljudskoga života ovdje na zemlji. Uskrsnuće Kristovo je ispunjenje sve povijesti, ali i razotkrivanje njezina smisla, ono je ispunjenje svih ljudskih nadanja i očekivanja. "Staro je minulo, novo je sve postalo!" (2Kor 5,17). U Uskrsnome sam Bog pobjeđuje Smrt i Đavla. Zato se otvorimo Uskrsnome i trudimo se zajedno s Apostolom upoznavati i iskusiti "Krista i silu njegova uskrsnuća te sudioništvo u njegovim patnjama" (Fil 3,10), ne bismo li kako i mi zajedno s Pavlom postigli uskrsnuće od mrtvih. Sve se pak temelji na zahvaćenosti Kristom i prožetošću njegovom mističnom prisutnošću u vjernicima, snagom Duha i Riječi.

Sa zrenika promjene koja se zbila u apostolima na temelju Isusovih ukazanja i uskrsnuća daje se promatrati i ova župa u protežnici vremena prije i poslije onih događaja iz lipnja god. 1981. Stoga je naša molba i želja, molitva i vapaj, da svi – poput Pavla – iskusimo snagu Isusova uskrsnuća, da imamo udjela u Isusovim patnjama, da svojim životom svjedočimo promjene koje samo Bog po Mariji izvodi u Crkvi i ljudima po ovoj župi i njezinu svjedočanstvu.

Snimio Tvrko Bojic

PRESVETO TROJSTVO

Lidija Paris

Bog je dinamični odnos

Vratimo se u mislima unatrag... zamislimo svijet i svemir prije Isusa i Marije, prije Mojsija, prije Abrahama, prije Adama i Eve, prije nego što je postojalo išta materijalno... Postojao je samo Bog, čisti nematerijalni Duh, Bog koji je oduvijek bio Trojstvo. Bog nije usamljena jedinka, Bog nije dvojac zatvoren u promatranje sebi sličnog, Bog nije množina... Bog je otvoreni odnos, dinamični odnos, plodni odnos, i zato je Bog Trojstvo. Od vječnosti, prije nego što je nastalo vrijeme postoji neprolazni, kreativni, lijepi i

dobri Bog tako prepun ljubavi da se ona prelijeva na van. I tako nastaje svemir, naš svijet i mi...

Svjetlo nam dolazi iz oblaka nespoznatljivog

Navikli smo misliti na Isusa koji je *utjelovljenje* Sina, na *izljev* Duha Svetoga koji je manifestacija Duha, pa možda zaboravljamo da je Bog najprije Trojstvo *u sebi*, a tek onda Trojstvo u odnosu na čovjeka komu se objavljuje na način koji je čovjeku pristupačan i shvatljiv... Bog je neograničeni duh a mi živimo u ograničenom tijelu, i zato o Bogu možemo znati samo ono što nam On sam objavi, po Svetom pismu i kroz iskustvo. Mistici kažu da Bog stanuje u nedostupnom svjetlu, u oblaku nespoznatljivog. Knjiga Izlaska 13,21 kaže da je Bog išao pred narodom „danju u stupu od oblaka da im put pokazuje, a noću u stupu od ognja da im svijetli“.

Tri „anđela“

Spoznaja da je Bog Trojstvo razvijala se postupno, ali prve naznake nalazimo već u prvom poglavlju Knjige Postanka. „I reče Bog: ‘Načinimo čovjeka’“. Reče to u množini... i počne se objavljivati. Najpoznatiji odlomak u kojem se ukazuje na Presveto Trojstvo nalazimo u Knjizi Postanka u poglavlju 18. Tri tajanstvena posjetitelja dolaze Abrahamu kod hrasta Mamre. Oni govore i u jednini i u množini, Abraham im se obraća i u jednini i u množini. Nešto slično nalazimo u evanđelju po Ivanu 20,11-14: Marija Magdalena zavirila je u grob i ugledala dva anđela u bjelini. Nakon toga se obazrela i ugledala treću osobu koju nije prepoznala. Bio je to Isus. I tako na kraju Novog zavjeta na neki način opet susrećemo onu tajanstvenu trojicu s početka Starog...

Bog je vječito mlad

U zapadnoj ikonografiji postoje djela koja pokušavaju dočarati Presveto Trojstvo, ali ta ista djela mogu našu imaginaciju lako odvesti u potpuno pogrešnom smjeru: plemeniti bradati starac uz neizmjernu se sućut prigiba nad križ na kojem je raspet plemeniti bradati mladić, a iznad njih golubica... ali ne! Bog Otac nikad se nije utjelovio, a osim toga on sigurno nije starac... Bog je mlad, vječito mlad, Bog je energija i svjetlost, tri su Božanske osobe u savršenoj ravnoteži što izvrsno pokazuje ikona Presvetog Trojstva ruskog ikonopisca Andreja Rubljova...

Tko vidi mene, vidi onoga koji me posla

U Novom zavjetu sam Isus objavljuje nam Presveto Trojstvo. On govori o Ocu i tvrdi da su on i Otac jedno (Ivan 10,30). Kaže da Duh proizlazi iz Oca i da će ga on dati (Ivan 15,26). Isus biva prepoznat kao Sin Božji (Matej 14,33; Ivan 11,27; Matej 27,54). Sin se utjelovio. Duh se izlio. Otac ostaje sakriven, ali „tko vidi mene, vidi onoga koji me posla“, kaže Isus (Ivan 12,45). Otac se istodobno sakriva i objavljuje u Kristu.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga

S Uskrsnućem i Uzašašćem, proslavljeno Isusovo *ljudsko* tijelo postalo je dio Presvetog Trojstva. Upravo to je krajnji cilj i svrha cijelog Božjeg nauma: stvoriti čovjeka da bi on imao udjela u Trojstvenom Božanstvu. Zato nam Isus kaže: „Pođite i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga“ (Matej 28,19).

>> Nastavak sa 15. stranice

ni, hajdemo pokušati voljeti našega dragog biskupa, hajdemo pokušati voljeti sve svećenike, redovničke i dijecezanske, svi smo mi jedno sa svećeništvom Isusa Krista, nema tu razlike, poštovani prijatelji! Hajdemo pokušati gledati da nitko nije dokinuo Međugorje, nitko vam ga ne želi dokinuti, biskupi, i jedan i drugi, bili su toliko strpljivi – evo, stalno imate Međugorje, i čemu da budemo zločesti? Zašto dopuštamo da među nas uđe grijeh, i da nas raskoli i uništava naše zajedništvo? Ne dajmo mu to. Ne možeš se moliti Gospi, a ne slušati Isusa, ne vjerovati da ti on oprašta. Ne možeš se moliti Gospi a kritizirati svakog svećenika i svakog vjernika. Hajdemo biti drugačiji!

Kako ste dragocjeni, prijatelji dragi, i kako bi vas trebalo duboko voljeti, svako ga od vas! Kako bi lijepo bilo kad bismo jedan drugom znali kazati, oprost, najprije vi meni koji ovako oštro propovijedam; a onda da vi oprostite nama svima, franjevcima i dijecezanskim svećenicima i biskupu, a onda mi vama vjernicima. Kako bi to bilo dobro, davao bi bio pobijeden a Marija bi trijumfivala i rekla, zato i dolazim i govorim vam, molite, molite, i postite, postite i postite; i vidjet ćete, sve će biti novo. Kako bi to bilo lijepo da jedanput Hrvat zavoli Hrvata, da potom ostali narodi koji ovdje dolaze zavole nas i kažu, gledajte kako se oni vole. Biskup zna što radi, on ima papu iznad sebe i nikad ne će napraviti zlo protiv čovjeka i Boga, on zna da vas vodi, i mora biti kritičan, to je njegova dužnost. Bilo bi užasno da je odmah poletio i kazao, da, to je u redu. On to ne može jer ukazanja traju, on mora čekati. Pokušajmo tako misliti; pokušajmo drugačije gledati jedni druge i voljeti jedni druge. Svatko ima svoju dužnost, pa hajdemo se radovati jedni drugima, poštovati jedni druge.

Budimo svjesni: čim o nekome pomisliš nešto negativno, ne možeš se smijati; nestaje radosti u tebi; u tebe je ušlo zlo, a to je pakao. Izbacimo pakao a neka u nas večeras uđe nebo, nek' Crkva bude Crkva, prijatelji dragi. Ma kakav bio svećenik, ma kakav bio biskup, ma kakav bio posljednji vjernik, on je Crkva, on je Isus Krist, to je njegovo tijelo. Ne mogu reći da volim Isusovu ruku, a ne volim njegovu glavu, da volim njegovu nogu, a ne volim njegova leđa, ne može tako. Hajdemo biti drugači-

ji, ne stidimo se Bogu priznati svoje grijehe... Kako bih bio sretan da čujem, u Međugorju će sada ljudi biti drugačiji, voljet će svoju Crkvu, jer njihova je župa samo dio velike dvijetisućgodišnje Crkve; kako bi to bilo dobro.

Od početka znam, dragi vjernici, što se ovdje događalo. Sjećam se kad mi je biskup Žanić rekao, idi, Tomislave, i kaži da mi, redovnički i dijecezanski svećenici, želimo zajedno moliti križni put, kaži im, hajdemo biti jedno.

Možda nije bitno hoćemo li nekoga zavoljeti ili ne, ali ti ne možeš dalje ako je u tebi išta mračno. Ako ne voliš samo jednog čovjeka, koji je možda zao, ti nisi kršćanin. Pomiluj ga dobrim riječima, pomiluj ga molitvom, pomiluj ga darom posta pa ćeš vidjeti kako će se obratiti. Poštovani vjernici, kad bismo bili malo drugačiji, što bi sve bilo dobro!

Foto Dani

Sve što imaš, posveti Gospi

Uvijek sam sretan kad ljudima govorim lijepe riječi, a tako se ružno osjećam kad govorim protiv nekoga, kad nekoga nepravedno kritiziram. Time se razara mozak, prijatelji dragi, na taj način razaraju se stanice tijela. Ne isplati se biti takav!

Zato vas večeras molim, zavolite sebe. Imate samo sebe i ako sebe ne volite, pitam se koga ćete voljeti. Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe! A kad sebe ne voliš, zato nam je tako loše. Najprije zavoli sebe jer, pogledaj, sve što imaš, to si ti. I sve od čega možeš imati neizmjernu mnogo, cijelu vječnost, nebo, to si ti. Isus kaže, što koristi ako čovjek sve dobije, a svojoj duši naškoditi, sebe izgubi; i svaki grijeh i svaka negativnost tebe razara, tebe ubija. Kako bih volio da volite sebe, poštovani vjernici; kako bih volio da budete ponosni, vi u Međugorju; bili ste malo selo, a gle,

postali ste svjetski poznati, ali jeste li ponizni? Jeste li puni ljubavi prema svakomu koji dolazi i je li vam Isus na prvom mjestu ili su to gosti? Isus ili gosti? Je li prije molitva ili kuhanje jela? Sveta Misa ili noć? Što ti je na prvom mjestu? Ako voliš sebe, onda ćeš najprije voljeti Isusa, najprije ćeš dati Isusu ono što je njegovo. Ako je tako, imat ćeš i vremena i zdravlja i svega, da ljude nahraniš i da im daš daleko bolje nego bez Isusa. Imat ćeš nutarnje zadovoljstvo, imat ćeš bogatstvo koje ti nitko ne će moći oduzeti, i na nebu i na zemlji.

Braćo moja, pokušajmo se večeras rasplakati nad sobom. Zašto dopuštamo da propada ono što je najljepše? Kad čujem psovku, kad čujem da čovjek ne ide u crkvu i na ispovijed, a iz Međugorja je, iz ove župe, onda kažem da je to suprotno Gospi i pitam se zašto smo se dali zavesti na grijeh. Šteta, jer imamo samo jedan život. Kako je lijepo biti večeras zajedno i ići s Isusom. Kad si s Isusom, onda imaš svega, a kad si bez Isusa, nemaš ništa. Braćo moja, budimo ponizni. Ako vas mi, vaši svećenici, vodimo, i vi se obraćate, onda tu jest Gospa i vjernici iz svijeta s pravom dolaze ovamo, ali onda mi koji smo u Međugorju moramo biti drugačiji, mi moramo biti Gospini. Posvetimo se večeras Gospi, cijelo svoje biće, sve što si kroz ove godine sagradio, sve što imaš večeras posveti Gospi, kažimo: Marijo, posluži se time, da se evangelizira ova župa i da se mobilizira čitav svijet. Neka večeras bude dan obraćenja, dan novog promišljanja, dan poniznosti... Danas kaži: Isuse, ne želim ići putem grijeha kojim sam išao, on ne vodi u nebo: vratimo se drugim putem svojoj kući, kao Tri kralja. Ako se istim putem vratiš kući, ubit ćeš Isusa u svome životu. Večeras se vratite drugačiji svojim kućama. Neka ti na prvom mjestu bude Isus, Bog, najprije se pomoli, najprije priznaj svoj grijeh, najprije oprost drugima, onda ćeš vidjeti kako ćeš voljeti, jer ćeš s Isusom voljeti. Neka večeras iz nas iziđe sve negativno, svi zli jezici, i neka Međugorčani samo dobro govore, o svima. Znam da vas Isus voli, znam da ste odabrani, gotovo bih na to mogao biti ljubomoran, ali se radujem da vam je Bog dao toliko darova i tolike milosti, i zato bih volio čuti kako Hrvat voli Hrvata, kako katolik voli katolika, i kako Hrvat i katolik voli svakog čovjeka ove zemlje, bilo koje boje, bilo koje vjere, bilo kojeg nazora, a to možemo. Dao Bog da se to dogodi. Molimo da ova sv. Misa u nama to duboko promijeni. Amen.

NE BOJTE SE, BRAĆO!

fra Iko Skoko

Poznato nam je kako je Bog sklopio savez s Abrahamom. Abraham je prva osoba s kojom je Bog razgovarao, s njim se dogovorio, povjerio mu određene zadatke i obećao mu u tome pomagati. Knjiga Postanka na poseban način govori o Abrahamovoj obitelji, o tome što se događalo među njegovim unucima i prauuncima. Jakov, koji je dobio ime Izrael, Izakov sin, tj. Abrahamov unuk, imao je dvanaest sinova. Najviše je volio Josipa. Kad su to braća primijetila, obuzela ih je zavist, koja se pretvorila u mržnju. Kako zgodno pisac izreče očitovanje mržnje: „Zamrže ga toliko da mu nisu mogli ni prijaznu riječ progovoriti“. Mržnja nastavlja igrati svoju igru. Braća su odlučila ubiti Josipa. Ipak, Ruben savjetuje da ga ne ubiju, nego prodaju. Prodali su ga trgovcima, Jišmaelcima, za dvadeset srebrenjaka. Ovi ga prodaju u Egiptu ugledniku i visokom činovniku Potifar. Potifar primijeti da je Bog s Josipom i da mu je sve blagoslovljeno. Zato mu povjerava vodstvo svoje kuće. Potifarova žena je željela Josipa, zbog njegove ljepote. Nagovarala ga je da joj se „proda“. Htjela je s njim muža varati. Međutim, on koji je prodan nije se prodao ni uz prijetnju da će ponovno sve izgubiti. Uvrijeđena žena smišlja zlo. Lažno ga optužuje kod svojih dvorana i muža. Potifar ga odmah baci u tamnicu. Bog ga izvlači iz tamnice i Josip postaje vrlo cijenjen i moćan na faraonovu dvoru. Zbog gladi i njegova braća su dolazila kupiti žito u Egipt. Josip je od njih saznavao što se događalo u njegovoj obitelji nakon njegova odlaska. Kad su drugi put došli po žito, nije se više mogao skrivati. Očitova se braći uz suze: „Prima knite se meni. Ja sam Josip, vaš brat; onaj koga ste prodali u Egipt. Ali se nemojte uznemirivati i prekoravati što ste me ovako prodali; jer Bog je onaj koji me pred vama poslao da vas održi na životu“ (Post 45, 4-5). Josip oprašta braći. Treba zamijetiti: kad je nestalo mržnje braća normalno razgovaraju s bratom: „Poslije toga njegova braća zađu s njim u razgovor“ (Post 45, 15).

Prije povratka ocu iz Egipta u Kanaan, Josip daje savjet braći: „Nemojte se putem svadati“ (Post 45,24).

Iz života ove obitelji možemo mnogo toga zamijetiti i u našim suvremenim obiteljima. Ako istinski surađujemo s Bogom, te svoj život i svoje obitelji ravnamo po Božjim riječima, onda ćemo za probleme, pa taman nam izgledali i preveliki, pronaći rješenja.

PRONICAVO SRCE PONIZNIH

fra Mario Knežević

Jeste li se ikad našli u stanju kad vam se čini kako niste dobro i spretno, niste najbolje odgovorili na neka bitna pitanja? Tih trenutaka zna često biti. Bitni nas upiti zateku i u tim trenucima dajemo odgovore kojima ni sami nismo zadovoljni. Teško nazivamo prave riječi i mudre odgovore.

Jedna zgoda iz Staroga zavjeta školski nas poučava kako mudro odgovoriti na bitna životna pitanja. U Prvoj knjizi o Kraljevima čitamo kako Bog noću dođe Salomonu i upita ga: „Traži što da ti dadem?“ Na to Salomon odgovori: „Podaj svomu sluzi pronicavo srce da može suditi tvomu narodu, razlikovati dobro od zla“ (Usp 1 Kr 3, 4-10). Rekli bismo, Salomon se snašao, odgovorio je mudro. Vapio je za bitnim. Tražio je pomoć u vladanju narodom kojeg mu Bog daje u ruke. Salomon je mudro položio ispit zrelosti iz materije poniznosti.

Iskustvo života nas uči kako ljudi teško priznaju svoju nemogućnost, ograničenost, neznanje, strah pred izazovima. Mnogi se drže stručnjacima gotovo u svim područjima života, znalcima svega. Takvi misle da sve znaju o povijesti, medicini, glazbi, športu, vjeri, politici, itd. Ako se nađemo

s takvima u društvu ili razgovoru, postaje nam mučno. Uz to, ako se takvi domognu kakve vlasti ili titule, stvar postaje još kompleksnija. Stječe se dojam da ljudi pomalo postaju sami sebi svrhom. Drugi više ne postoje i nisu bitni osim kao sredstvo iskorištavanja i ostvarenja ambicija pojedinca.

Salomonova žudnja za pronicavim srcem model je po kojem bi trebalo postupiti. U životu nam se čini mnogo toga vrijednim, ali najvrijednije od svega je prepoznati što je uistinu najvrijednije. To Salomon zna. On kao kralj i vođa traži pomoć. Nije si umislio kako sve može, sve zna. U njegovu odgovoru zrcali se jedna od najdivnijih čovjekovih vrlina – poniznost.

Naći ćemo se i mi, i već se svakodnevno nalazimo, u izazovu bitnih pitanja i odgovora. Kod svojih duhovnih izrastanja, hodočašća, ponajčešće mi Bogu postavljamo upite. No, ne treba zaboraviti kako Bog tada i nas propituje. Tražimo, stoga, mudro srce puno poniznosti i služenja, poput Marijina. I nikad ne zaboravimo kako mi sami ne možemo ništa učiniti, a Bog s nama može baš sve – i ono nemoguće.

Snimio Tvrtko Bojić

„BLAŽENA TI ŠTO POVJEROVA“ (USP. LUKA 1,45)

Iz govora pape Ivana Pavla II. upućenog mladima u bazilici sv. Pija X. tijekom apostolskog putovanja u Lurd, 15. kolovoza 1983.

Marija nas potiče vjerovati.

Vjerovati u ljubav Boga Oca, koja nas neprestano okružuje. U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego – on je prvi ljubio nas.

Vjerovati u snagu Krista, koja se iskazuje po Otkupljenju. On je Bog-Spasitelj koga je navijestio Izaija. On je izvor života, preobilje života. On je Božja Istina i istina našeg sirotog ljudskog postojanja. On je Božji i ljudski put, jedini čovjek koji je u potpunosti uskladen sa svojim zvanjem.

Vjerovati u Duha Svetoga, koga je Marija primila bez ustezanja, Duha koji je i nama darovan. Sigurni smo u tu trojstvenu ljubav. Kada se zajedno s Blaženom Djevičicom Marijom po vjeri otvorimo toj ljubavi,

i mi ćemo primiti želju i snagu za ljubav.

Već po krštenju i potvrdi, po sakramentu ispovijedi, po euharistiji i po drugim znacima koje daje Crkva, Krist dolazi k nama bez ikakve naše zasluge, katkada i potpuno neprimjetno.

Neka nam Marija pomogne da jednostavnim srcem primimo navještaj Božje ljubavi, da u nju vjerujemo usprkos sumnjama koje društvo i naš vlastiti duh šapuću našem srcu! Ne bojmo se! Ako poteškoće traju, molit ćemo za rast u vjeri njima usprkos, ili, bolje rečeno, zahvaljujući njima, jer se na taj način kuša naše povjerenje i naša vjernost. Svoju ćemo vjeru hraniti proučavanjem Božje riječi i neprekidnog razmišljanja Crkve, živom predajom, a u

svojem ćemo životu tražiti istinu da bismo došli do svjetla.

„Bogu ništa nije nemoguće“ (usp. Luka 1,37)

I mi primamo obećanje koje je anđeo dao Mariji. Trebamo nadu koja se nadovezuje na vjeru. Mnogi su danas zbunjeni, zabrinuti ili bespomoćni pred izazovima našega vremena: kakva nam je budućnost? Hoćemo li naći posao? Tko može pobijediti poroke ovoga društva? Koji bi napori mogli dovesti do rješenja velikih svjetskih problema: gladi, rata, nepoštivanja prava čovjeka? Što pred svim tim može učiniti dobra volja jednoga čovjeka? I, konačno, koji je smisao ovoga života? Neki se osjećaju beskorisni u svijetu koji stari, nesposobni išta učiniti u zatvorenom svijetu, sumnjaju čak i u svoju vrijednost kao kršćanina.

Morat ćemo strpljivo nalaziti načina za življenje i ostvarivanje svoje slobode, jer nada ne nadomješta slobodu, ali nam sam Bog kazuje što ga najprije treba moliti: Duha Svetoga, njegovoga Duha koji obnavlja lice zemlje jer obnavlja naš duh, naše srce. Marija je otvorena Duhu Svetomu. U njoj je Sve-moćni učinio velika djela. I u nama će učiniti velika djela. Povest će nas za Kristom koji je odbacio napast moći, bogatstva i oholosti i živio prema blaženstvima – i tako započeo jedan novi svijet. U nadi se oslonimo na njega, on nas ne će razočarati.

Krist je ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti... da je sebi predvede slavnu, bez ljage... svetu i bez mane (usp. Efežanima 5,25-27)

I mi ljubimo Crkvu. Željeli bismo da bude čista i beskompromisna. Ali, mi smo Crkva! Ne možemo ju kritizirati kao da je ona izvan nas. Ako ljubimo one koje ona okuplja, ako smo spremni služiti, tada zajedno s njom možemo tražiti nove oblike života, riječ istine. Možemo stvoriti prostore gdje svatko može odgovoriti na svoj poziv. Otkrit ćemo i da je župa mjesto na kojemu tvorimo jedno Tijelo s braćom i sestrama svih profila i svih naraštaja. Zajedno s Crkvom služimo ljudima. S njome, u ljubavi i poštovanju prema drugima, ne ćemo se bojati svjedočenja: govorit ćemo o svojoj vjeri jer – kako će je, inače, ovaj ravnodušan svijet upoznati? Crkvi, svakoj župi, svakom pokretu, svakoj bogoslovljivosti, donijet ćemo mladost Duha Svetoga!

„Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode“ (Matej 28,19).

(Prevela Lidija Paris)

RAZUMJETI MEĐUGORJE

Koncem prošle godine objavljena je knjiga razgovora *Darije Škunce Klanac s francuskim teologom Arnaudom Dumouchom, Comprendre Medjugorje*. Knjiga, iz koje donosimo ulomke, ukoro će biti objavljena na hrvatskom jeziku.

Više vidjelaca svjedoči da ih je Gospa vodila da vide raj, čistilište i pakao. Oni nam ih opisuju slikovito. U raju je svjetlost, sreća, hvalospjev, radost.

Ono što u prvom redu karakterizira raj jest gledanje Boga u lice, što bez problema možemo simbolizirati izrazom "svjetlo". Ostale odlike su njegovi učinci (savršeno blaženstvo, hvalospjev, radost). Treba, svakako, reći da bez tog gledanja Boga u lice, koje se obnavlja svake sekunde i bez prestanka tako da predusreće svaku želju duše, raj i ostale njegove divote postale bi 'prazne'.

U čistilištu je magla u kojoj duše pate i uzdišu, svjesne da Bog postoji. Njima trebaju naše molitve jer ne mogu moliti za sebe same da bi dostigle nebo.

Ono što je otisnuto masnim slovima istinito je i potvrđeno Predajom (sveta Katarina Đenovska, *Rasprava o čistilištu*). Razlog nemoći duša različitih stupnjeva mističnog čistilišta da mole za sebe i da napreduju po sebi samima leži u tome što su one stekle nešto što nadilazi snagu svakog stvorenja, koju ne možemo steći sami po sebi, odnosno potpunu kenozu (potpuno čisto stanje poniženja, op. prevoditelja).

To objašnjava Stari zavjet: "Žrtva koja se sviđa Bogu je slomljen duh i poniženo srce." Naime, da bi se vidjelo Boga, treba umrijeti sebi samome, budući da je Trojstveni život vječna odsutnost sebe samoga, Osobe okrenute prema i u Drugoj osobi.

No, ako duše u čistilištu i ljube Boga svim svojim srcem i sigurne su da će ga vidjeti u lice, svejedno (ništa se tu ne može), takva im je kenozu nedostižna. Imati slomljeno srce, biti potpuno mrtav za sebe, postiže se samo na Kristov način u njegovom iskustvu očaja: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" (Mk 15, 34). Ako je sam Krist to iskusio iz onoga što je pretrpio, koliko više trebaju trpjeti duše iz tih čistilišta, koje nisu čiste kao što je ljudska duša Kristova. Duše u čistilištu ne mogu učiniti ništa za sebe jer ne možemo sami izazvati očaj u sebi. Očaj pada na

čovjeka i nitko ga ne traži. A upravo je očaj taj koji pretvara ljudsko srce u slomljeno srce.

Pakao, to je vatra, plameni.

Ti plameni su prije svega metafora nutarnje patnje kao posljedice slobodnog odbacivanja Boga u duši koja je stvorena, po prirodi, da vidi Boga. No, te duše se skrivaju u najmračnijim mjestima svemira da nikad ne bi vidjeli slavu svetaca koja kod njih izaziva strašni bijes i patnju. Jer, najobičnije spominjanje tih nebeskih duša, njihove poniznosti vezane za potpunu sreću, njima doziva u sjećanje vlastitu nesreću, nesreću kojoj oni ni ječu postojanje budući da su izabrale pakao za svoju 'slobodu'...

Osobe imaju oblik životinja.

Od početaka Objave Nebo rabi životinjske metafore da bi izrazilo duhovne stvarnosti. Tako je Lucifer u prividnoj plemenitosti svoje pobune slobodnog stvorenja prikazan kao *uspravni zmaj*. Sotonu koji se uvlači u našu psihu da bi nas navikao tjelesnim egoizmima Biblija predstavlja kao *zmiju koja*

jede prašinu. Životinjski likovi su, tako, metafore da bi značile sljedeće: vidjevši osuđene, vidimo duše i misli tih duša, a to su samo porok i bijes podržavani ustrajno i slobodno. Životinjska metafora ima izgled realnosti.

Gospa je rekla, pričaju vidiooci, da je Bog svakomu dao dar slobode.

To je teološki bitno: *svatko odlazi u pakao svojom slobodnom voljom*. Isus izričito tvrdi u svom Evanđelju (Mt 12, 31): "Zato kažem vam, svaki će se grijeh i bogohulstvo oprostiti ljudima, ali rekne li tko bogohulstvo protiv Duha, ne će se oprostiti. I rekne li tko riječ protiv Sina Čovječjega, oprostiti će mu se. Ali tko rekne protiv Duha Svetoga, ne će mu se oprostiti ni na ovom svijetu ni u budućem."

A sveti Toma Akvinski (IIa-IIae), rabeći metodu atribucije osobama Presvetog Trojstva, vrlo precizno razlikuje tri postojeća bogohuljenja:

Ocu se pripisuje moć. Psovka protiv Oca je odbacivanje Boga iz razloga slabosti. (Sjeme je palo uz rub puta, tamo gdje nije bilo duboke zemlje). Smrtni grijeh protiv Oca sastoji se, na primjer, u preljubu počinjenom od čovjeka koji ne kontrolira svoju seksualnost te se daje nadvladati. U času smrti, kad se Krist pojavi u svojoj slavi, žarište te slabosti je uklonjeno čovjeku koji ne može više grijehiti iz slabosti. Ako odbija tražiti oprost, to čini na potpuno slobodan način, ali to više nije smrtni grijeh iz slabosti.

Sinu se pripisuje znanje. Psovka protiv Sina je odbacivanje Boga zbog

neznanja ("Oče, oprostimo im jer ne znaju što čine"). Smrtni grijeh protiv Sina sastoji se, na primjer, u najvećem broju namjernih pobačaja kad žena iskreno vjeruje da njezino dijete još ne postoji. U času smrti, kad se Isus pojavi u svojoj slavi u društvu djeteta, to će neznanje nestati i ta žena ne može više grijehiti neznanjem. Ako odbija tražiti oprost i ponovno prihvatiti dijete, to nužno čini potpuno slobodna.

Konačno, Duhu Svetome, se pripisuje prosvjetljena Ljubav (jer proizlazi iz Oca i Sina). Psovka protiv Duha Svetoga upućena je izravno Božjoj Ljubavi, pri punoj svijesti (nema neznanja) i vladanju sobom (nema slabosti). U savršenoj slobodi.

Primjer: židovski teolozi koji, nakon što su vidjeli Lazarovo uskrsnuće, čudo jasnog božanskog podrijetla za poznavatelje kao što su oni, odluče ubiti Isusa i Lazara. Ako u času smrti čovjek ili žena uporno drže svoj izbor za egoističnu slobodu nasuprot Kristu u slavi, to čine na savršeno slobodan način. Ta se osoba ne mijenja. To je psovka protiv Duha i vječna osuda, po samoj činjenici savršene slobode grješnika koji je sve odmjerio, sve izabrao.

Svatko, dakle, koristi dar slobode uključujući i slobodni izbor pakla.

U paklu se bira slobodno ono što se smatra dobrim (svoja egoistična sloboda) do mjere da se svjesno i slobodno gubi puninu Dobra (videnje Boga i ljubav braće). Evo što sveta Faustina, proglašena sveticom od pape Ivana Pavla II., kaže o toj slobodi koja je savršena u času smrti:

"Često pratim duše u agoniji i uspijem da steknu povjerenje u božansko milosrđe. Molim Boga da im dade svu Božju milost, koja uvijek pobjeđuje. Božje milosrđe je ne jednom dotaklo grješnika u zadnji čas i na tajnovit način. Izvana, vjerujemo da je sve izgubljeno, ali nije tako. Duša, osvjetljena snažnom zrakom vrhunke milosti, okreće se Bogu s takvom snagom ljubavi da u jednom času dobije od Boga oprost svojih pogriješaka i oslobođenje od kazne za njih. Ne pokazuje izvana nikakav znak kajanja ili skrušenosti jer više ne reagira na vanjske stvari. O, kako je nedokučivo božansko milosrđe!"

"Ali, užas! Ima također duša koje svojevrijedno i svjesno odbacuju tu milost i

preziru je. Radi se već o času agonije. Ali Bog u svojem milosrđu daje duši u njezinoj nutrini taj čas svjetlosti."

I ako duša hoće, ona se može vratiti Bogu.

"Ali ponekad ima duša tako tvrda srca da svjesno biraju pakao. One tako čine neučinkovitima ne samo sve molitve koje za njih Bogu upućuju druge duše, nego i božanska nastojanja."

Zbog toga te duše ne žele da se za njih moli.

Istina je. To bi kod njih izazvalo još veće patnje (toliko su očitovana poniznost i ljubav molitelja odbačeni od njihove slobode, čak i u dodiru prirodnog temelja njihova duha). One teže samo jednoj stvari: da ih duše (u njihovim očima vrijedne prijezira) koje su izabrale da se *ponize u kajanju pred Kristom* ostave na miru. One su slobodnom voljom u individualizmu pakla i proglašavaju slobodu svog opredjeljenja.

Kako vi teološki gledate na te vjerske istine, danas tako nepopularne?

Od prije sedamdesetak godina ljudi se ne usuđuju previše govoriti o tim bitnim temama koje hrane nadu, a sve zbog toga što se inzistiralo na jednom spisu svetog Tome Akvinskog iz njegove mladosti, u kojem je on procijenio da su neki ljudi za vječnost osuđeni a da nisu mogli odlučivati svojom slobodnom voljom (primjeri svetog Tome: djeca umrla prije krštenja, pogani koji nikad nisu čuli za Krista, kršćanski grješnici iznenađeni naglim prestankom rada srca prije nego što su se pokajali).

No već od II. vatikanskog koncila Crkva se usprotivila toj staroj teoriji tvrdeći da se svakom čovjeku nudi spasenje: "Budući da je Krist umro za sve i da je krajnja svrha čovjeka zaista jedinstvena, odnosno božanska, moramo držati da Duh Sveti svima pruža, na način koji samo Bog pozna, mogućnost da se pridruži uskrsnoj tajni". Što nije značilo da će svaki čovjek prihvatiti to spasenje...

Ta kratka rečenica koja dolazi iz ukazanja u Međugorju o slobodi izbora pakla, činjenica da dolazi tako jednostavno i tako prikladno iz jednog ukazanja, u vrijeme kad teolozi tako često izbjegavaju raspravu o tome, uvjerljiv je znak vjerodostojnosti ukazanja.

GOSPA NA PREDIVAN NAČIN DODIRUJE SRCA LJUDI

Naš sugovornik, dominikanac Benedikt Crol iz župe sv. Josipa u New Yorku, u Međugorje je prvi put došao kao dvadesetogodišnjak, tu se obratio i već deset godina je svećenik. Riječ je o čovjeku koji zrači radošću.

Privedila Višnja Spajić

Fra Benedikt je u Međugorje došao sa svojim ocem i bratom prije dvadeset godina, nakon što mu je majka umrla od raka. Kaže da tada uopće nije znao što znači hodočastiti, ali je na putovanje pošao jer je posjet Europi bio nešto o čemu sanjaju mnogi Amerikanci.

Što ste u Međugorju doživjeli, što se u Vama događalo?

Za Međugorje smo čuli od ljudi iz naše župe. Gledao sam i dosta videouradaka i čitao više knjiga o Međugorju. Ali, budući da je to bilo vrijeme kad mi je majka umrla, u biti sam ovdje došao u nekakvu potragu. Sjećam se, naše putovanje trajalo je satima. Došli smo oko šest navečer i odmah smo se uputili prema crkvi. Bilo je toliko ljudi da se nije moglo ući u crkvu. Svi su pjevali, i to vrlo glasno. Kleknuo sam i, ne htijući, zaplakao, ni danas ne znam zašto, ne mogu to objasniti. Ipak, mislim da sad malo bolje razumijem zašto se to dogodilo, vjerojatno sam tada prvi put u životu osjetio prisutnost Božju. Molili smo, a za mene je to bilo jedno predivno iskustvo hodočašća. Možda sam prvi put u životu bio svjestan i osjetio da Bog uistinu postoji. Odrastao sam kao katolik, ali na sveučilištu, i otkako mi je majka umrla, uopće nisam prakticirao svoju vjeru. Jednostavno, u to doba stvari u mom životu nisu bile baš pozitivne.

U Međugorju ste tada ostali tjedan dana. Što se tada presudno dogodilo u Vama, kako ste čuli poziv?

Bio sam vrlo dirnut hodočašćem, cijela moja obitelj bila je dirnuta Međugorjem. Svi su primijetili koliko smo se okrenuli vjeri, a u početku su neki, možda, mislili i da smo pomalo ljudi. Počeli smo češće ići na Misu, počeli smo zajedno moliti, moliti kronicu, počeli smo mjesečno ići na sve-tu ispovijed – pokušavali smo živjeti Gos-

pine poruke. Otprilike dva mjeseca nakon hodočašća osjetio sam golemu želju, koja je došla, mogao bih reći niotkuda, da budem što bliže Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. U to doba čitao sam mnogo o svojoj vjeri, o tome što znači biti katolikom. Čitajući iz dana u dan, saznao sam da biti katolikom znači u potpunosti slijediti Isusa Krista. Toliko je toga u našoj vjeri što uzimamo zdravo za gotovo. I kad odrastemo, nismo ni svjesni bogatstva koje posjedujemo.

Počeo sam čitati, moliti i živjeti Gospine poruke. Od svega toga sam, uistinu, bio i malo preplašen. Mislio sam da sam počeo ludjeti, da nešto sa mnom nije u redu. Nisam to nikomu govorio, samo sam molio. I onda sam se vratio na sveučilište, gdje sam bio vrlo aktivan. Tada sam donio odluku, otišao sam u sjemenište. Naravno, o svemu sam razgovarao sa svojim ocem i sa svećenikom. To je bila velika promjena, veliki korak u mom životu.

Rekli ste da se na sveučilištima, praktično, živi poganski. Kakvo je danas stanje glede toga na sveučilištima u svijetu, u Americi?

Isto kao i prije. Mladima je vrlo teško. Kad odlaze na fakultet, prvi put su bez svojih roditelja i sami moraju donositi životne odluke. Ali istodobno imaju mogućnost odabira. Prije dolaska u Međugorje bio sam vrlo aktivan u društvenom životu, dosta sam pio, zabavljao se... Nakon hodočašća u Međugorje, sve je to počelo primati drukčije vrijednosti. Ono što mi je prije bilo bitno, više nije bilo. Mislim da je u svemu tome veliku ulogu odigrala i smrt moje majke. Bio sam materijalist. Htio sam ići na fakultet i dobiti diplomu, htio sam voziti skupi auto, imati mnogo novca. Nisam uopće vodio brigu o duhovnom, bio sam, zapravo, kao i većina drugih. Vrlo rijetko sam išao na svetu Misu nedjeljom. Ali

sve se to promijenilo nakon hodočašća u Međugorje.

Deset godina nakon hodočašća zaređeni ste za svećenika. Kako je biti svećenikom?

Predivno! Zaređen sam u Washingtonu D. C. i poslali su me u jednu veliku, vrlo aktivnu župu u Ohio. Vikendom smo imali šest Misa i za svake Mise crkva je bila ispunjena, ne tako kao crkva sv. Jakova u Međugorju, ali uvijek dobro posjećena, dolazile su mnoge obitelji. Mogao sam se identificirati kao svećenik i mogao sam činiti sve ono što svećenici rade. Zaljubio sam se u svećenički poziv. U toj župi bilo je toliko ljudi koji su bili u Međugorju i upravo su

oni bili najduhovniji u svemu, najčvršći u svojoj vjeri. Kad su čuli da sam svećenički poziv primio u Međugorju, bili su presretni, dali su mi veliku potporu. Ponudili su mi da me povedu ponovno u Međugorje, ali nisam mogao. Bio sam prezauzet, bilo je toliko posla.

Nakon četiri godine na župi u Ohio, odlučio sam, kao volonter, otići u istočnu Afriku. Tamo su već bili dominikanci u Keniji, Ugandi i Tanzaniji te u južnom Sudanu. Bio sam meštar za sjemeništare i imao sam priliku doći iz jedne vrlo bogate župe u jednu vrlo siromašnu misiju. Bilo je predivno iskusiti vjeru, biti s ljudima posve drukčije kulture, koji su također vrlo čvrsti u svojoj vjeri. Bilo je predivno biti dio naših misija. A sad idem u Rim, tako da me moje svećeništvo vodi u sve dijelove svijeta.

Što je to u Međugorju što utječe na mlade ljude da odaberu duhovno zvanje?

Toliko je stvari u svijetu koje su protiv vjere. Ne postoji katolička kultura u svijetu, na žalost. Kad sam došao u Međugorje doživio sam neočekivanu vjeru, zbog Gospe, zbog njezinih ukazanja. Jednostavno, bila je to neočekivana vjera, ljudi su vjerovali, bilo je tako lako vjerovati. I toliko se stvari u tom hodočašću dogodilo. Možda ćete pomisliti da sam lud, ali nosili smo sa sobom kronicu na kojoj se mijenjala boja. Ljudi još misle da smo, zbog toga, lud. Ali, zašto bi se sve to dogodilo? A to je bio vrhunac onoga kad nas Gospa zove da molimo kronicu. Sad umjesto svog remena, kao dominikanski svećenik, nosim kronicu oko pojasa. Doživio sam da je, u biti, sve moguće ovdje na hodočašću. Moje sadašnje dvotjedno hodočašće jest zahvala Gospi za ono što sam u Međugorju primio prije dvadeset godina. Sreo sam ovdje mnogo ljudi i tolike sate proveo sam u ispovjedaonici.

Usporedite Međugorje od prije dvadeset godina i ovo danas.

Još uvijek ima mnogo Hrvata u crkvi, ali je sad sve, ipak, drukčije. Primjećujem, mnogo je bolja organizacija nego prije, osjećam da se sve nekako diglo na međunarodnu razinu. Kad sam bio ovdje prije dvadeset godina, nije bilo toliko Amerikana. Sad je tu toliko ljudi iz cijele Europe i Međugorje kao svetište mnogo bolje funkcionira, bolja je organizacija. Kad sam došao prije dva tjedna, bio sam malo i u strahu što će se dogoditi, hoću li imati isto iskustvo, što se promijenilo u međuvreme-

Gospa uspijeva dodirnuti i obnoviti živote tolikih ljudi. Ona, jednostavno, omogućuje da se Isus pojavljuje na jedan izvanredan način. Dolazeći u Međugorje, mislim da upravo Gospa priprema put za mnoge stvari koje se događaju na jedan vrlo jednostavan način.

nu. Ali, još uvijek je to isto mjesto, Gospodin još uvijek dotiče srca ljudi. I Gospa na predivan način dodiruje srca ljudi. Još uvijek je to isto mjesto i mislim da sam upravo zbog toga toliko sretan. Prije nekoliko dana bio sam glavni celebrant na svetom Misi na engleskom jeziku, toliko je emocionalno bila nabijena ta sveta Misa...

Kakvi su odrazi međugorske duhovnosti u svijetu?

U svojoj prvoj župi, u Ohio, bio sam zadužen za mlade. Zatražili su od mene da organiziram seminar za našu župu. Čuo sam za taj seminar, zove se Mladi 2000. Na seminaru je sudjelovalo petsto mladih iz cijele biskupije. Mladi su, govorim o srednjoškolicima, doživjeli obnovu, seminar je toliko dodirnuo njihova srca. Ono što nisam znao jest da seminar, cijeli taj pokret, potječe iz Međugorja. Možete zamisliti što se događalo u mom srcu, budući da sam bio svećenik koji je primio zvanje u Međugorju...

Seminar je bio vrlo uspješan. Tada sam osjetio da me Gospodin zove da postanem dio toga. I onda sam počeo sudjelovati kao govornik na tim seminarima diljem Sjedinjenih Američkih Država, također i na Karibima. Pomagao sam i u drugim župama diljem Amerike. Svake godine se u isto doba taj seminar održava u istoj župi. I nakon deset godina još se taj seminar održava u svim župama. Sad je mnogo veći, sad se prakticira u cijeloj biskupiji. To je upravo iskustvo, odnosno svjedočanstvo Gospe. Na seminaru se govori o Isusu, o stvarnoj prisutnosti Isusovoj u euharistiji, tu je sakrament pomirenja, molitva krunice, molitva, klanjanje, sve ono što Gospa predlaže da se čini. To su sve one stvari koje su me dirnule u srce.

Nakon četiri godine, kako rekoh, otišao sam u misije u istočnu Afriku. Nakon vrlo pozitivnog iskustva seminara Mladost 2000. u mojoj župi u Ohio, htjeli su da to prenesem u Afriku. I već smo jedanaest puta održali taj seminar u Keniji, Tanzaniji i Ugandi. Tisuće mladih sudjeluje. Prvi se-

minar održali smo u Tanzaniji, na njihovu lokalnom jeziku (tisvahili), i glazba je bila totalno drukčija, ali bilo je predivno. Oni su pjevali i plesali. I onda su išli na ispovijed. Imali smo toliko ljudi koji su to posjećivali.

Druga je obnova bila u istočnoj Africi. Bilo je tisuću i tristo mladih iz šesnaest različitih biskupija iz Kenije, Tanzanije i Ugande. Jednostavno, na brz način cijela je istočna Afrika saznala za taj seminar. I čuli su za karizmu koju Bog daje svijetu kroz Međugorje. Ta karizma je Isus u Presvetom oltarskom sakramentu, u euharistiji, to je obraćenje, to je ispovijed, to je krunica. Za seminaru Isus je uvijek na oltaru, oko je sedamdesetak svijeća, mladi su na podu oko oltara, koji je u središtu. Cijeli seminar održava se oko Isusa Krista, koji je u sredini. Vrhunac seminara bio je u subotu navečer, kad smo ugasili svjetlo, samo su svijeće gorjele. Čitali smo Evandjelje po Marku, o ženi koja je krvarila i koja je rekla da bi bila ozdravljena kad bi samo mogla dotaknuti njegove (Isusove) haljine. Čitali smo taj odlomak, onda smo uzeli Isusa u Presvetom oltarskom sakramentu, u monstranci, velom smo držali monstrancu i hodali između mladih ljudi. A oni su, kao i ona žena koja je krvarila, dodirivali veo. Bilo je predivno. Bio je to vrhunac seminara. A sve to dolazi iz Međugorja.

Vaš budući svećenički rad?

Ja, jednostavno, želim živjeti Gospine poruke. Mislim da Gospodin obnavlja Crkvu, jer toliko ljudi dolazi u Međugorje, a onda se vraćaju u svoje župe, kao što su se vratili moj otac i moj brat. Potom, obnovljeni, počinju živjeti svoju vjeru. To je novi život, to su novi Duhovi, Gospa uspijeva dodirnuti i obnoviti živote tolikih ljudi. Ona, jednostavno, omogućuje da se Isus pojavljuje na jedan izvanredan način. Dolazeći u Međugorje, mislim da upravo Gospa priprema put za mnoge stvari koje se događaju na jedan vrlo jednostavan način.

(Preveo Miki Musa)

KINA - GOSPINA UKAZANJA U DONG LUU

fra Karlo Lovrić

Godine 1900., kad je oko 10.000 ratnika napalo selo Dong Lu da potamane 700 kršćana koji su se tu bili okupili, ukazala se na nebu krasna Gospođa okružena svjetlom. Katolici su molili Gospu da ih zaštiti od neprijatelja i sačuva njihovo mjesto od rušenja. Jednoga dana, za krvavog sukoba, vidjeli su Gospođu obučenu u bijelo. Bila je sva u svjetlu i ukazala se na nebu iznad crkve. Ratnici su pucali na nju i vrijeđali je, ali bez rezultata. Napadači su odbačeni, a vjernici spašeni. Svi su bili uvjereni da je to bila upravo Gospa, koja je stala na čelo bitke da spasi katoličko selo Dong Lu.

Bili smo skloni vjerovati da Gospa pripada Zapadu i samo katolicima. Ipak, nije tako. U dva broja Glasnika Marija (veljača i ožujak 2009.) mogli smo se uvjeriti da i pravoslavni vjernici časte Gospu. Istina je, oni nisu dogmom potvrdili Gospino bezgrješno začecje, ali su u to potpuno uvjereni. U ovome broju pročitat ćemo da Gospa nije nepoznata ni u Kini, u zemlji s najviše stanovnika, i da i tu ima kršćana, odnosno katolika. I zato će dobro doći neki podatci o Kini, da bismo mogli bolje razumjeti Kineze koje, možda, susrećemo i ovdje u Međugorju ili drugdje.

Narodna Republika Kina smještena je na istoku Azije i zauzima gotovo četvrtinu azijskog kopna. Graniči s 14 država. U Kini živi 1.321.851.800 stanovnika, više od šestine cijelog pučanstva na Zemlji. Pedesetak milijuna Kineza živi izvan Kine. Prema popisu iz 1953. bilo je 590.000.000 stanovnika, a 2000. g. 1.265.830.000. Natalitet je 13,4 posto, a smrtnost 6,4 posto. I ovaj podatak je zanimljiv: stanovništva u dobi do 14. g. je 22,9 posto, od 15. g. do 64. g. je 70,1 posto, a od 64. g. 7 posto. Osim Kineza, kojih ima 91,9 posto, još je ovdje drugih 55 naroda odnosno 8,1 posto. U Kini ima čak 40 gradova koji imaju više od milijun stanovnika. Šangaj (18,5 mil.) i Peking (17 mil.) su, tako reći, srednje europske države s obzirom na broj stanovnika. U Kini su 204 sveučilišta i 1.225 viših škola. Tradicionalna kineska vjerovanja, koja su okupljala i najveći broj stanovnika, su: taoizam, konfucijanizam i budizam. Prema popisu iz 1997., oko 63,1 posto su nereligiozni i ateisti, 20 posto su taoisti i pripadnici tradicionalnih kineskih vjerovanja, 8,4 posto je budista, 1,5 posto muslimana i 1,1 posto ostalih. Dakako, nas zanima koliko

ima katolika-kršćana. Wikipedija donosi zanimljivu brojku iz iste godine: 5,6 posto od ukupnog broja stanovništva su kršćani, što je zapravo brojka od 80-ak milijuna. A toliko stanovnika ima danas SR Njemačka. Kineska civilizacija je stara više od 5.000 godina. Vođeni su mnogi ratovi na tlu Kine, posebice u 20. st. protiv Francuske i Velike Britanije. Od 1949. g. Kina je „crvena“, odnosno komunistička, na krvi izrasla. Poražena strana (nekomunistička) smjestila se na otoku Formozu (Tajvan). Možda je i to razlog da se 63 posto stanovništva izjasnilo nereligioznom, odnosno ateističkim.

Tvrđava podzemne Crkve

Dong Lu je četrdesetak kilometara udaljen od Baodinga. Nalazi se u provinciji Hebei (oko 70 mil. st.) i jedna je od najaktualnijih tvrđava kineske katoličke podzemne Crkve. Riječ je o tzv. podzemlju kineske Crkve koja je u zajedništvu sa Svetim Ocem u Rimu. Službenu kinesku Crkvu kontrolira režimska vlast. Podzemna Crkva je trenutno progonjena.

Godine 1900., u vrijeme Bokserskog ustanka*, kad je oko 10.000 ratnika napalo selo da potamane 700 kršćana koji su se tu okupili, ukazala se na nebu krasna Gospođa okružena svjetlom. Katolici su molili Gospu da ih zaštiti od neprijatelja i sačuva njihovo mjesto od rušenja. Svećenik ih je hrabrio i poticao, govoreći im da je jedino što mogu toga trenutka učiniti za krvavog sukoba, vidjeli su Gospođu obučenu u bijelo. Bila je sva u svjetlu i ukazala se na nebu iznad crkve. Ratnici su pucali na nju i vrijeđali je, ali bez rezultata. Napadači su odbačeni a vjernici spašeni. Za

istoga napada, dok su stariji i žene ostali u crkvi moliti, vidjeli su da je slika Bezgrješne Djevice Marije, koja se nalazila na oltaru, odjednom iščezla, a platno postalo kao bijeli list.

Gospa se vratila

Kad su se bokseri napokon udaljili i selo bilo spašeno, slika Bezgrješne Djevice vratila se na mjesto gdje se prije nalazila. Svi su bili uvjereni da je to bila upravo Gospa, koja je stala na čelo bitke da spasi katoličko selo Dong Lu. Kad je prestao boj, bila je sagrađena krasna crkva u zahvalu za Gospinu zaštitu. Svećenik iz toga vremena pribavio je sliku carice udovice CI XI u carskoj odjeći i po ovoj odjeći, koja je poslužila kao model, dao naslikati Gospu s Djetetom. Slika se nalazi u crkvi u Dong Luu i od 1924. postala je omiljenim ciljem mnogih hodočasnika. Prvo službeno hodočašće bilo je 1929., a od 1932. je tako popularno da ga je papa Pio XI. proglasio službenim Gospinim svetištem.

Za II. svjetskog rata svetište su bombardirali i srušili Japanci. Poslije kineske revolucije vjernici u Dong Luu, kao i vjernici cijele Kine, odlučili su ponovno sagrađiti crkvu. Za tri godine (1989. – 1992.) vjernici su sagrađili novu baziliku Gospe od Dong Lua, koja je duga 67, široka 18 i visoka 43 metra, i veća za trećinu od originalne crkve. U svibnju 1992. nova bazilika je posvećena i službeno otvorena. Svake godine dođe ovdje mnogo vjernika hodočasnika iz cijele Kine, posebice 24. svibnja, na blagdan Marije pomoćnice kršćana.

Čudo sunca u Dong Luu

Neki su hodočasnici 23. svibnja 1995. posvjedočili jedan drugi fenomen. Preko trideset tisuća katolika podzemne kineske Crkve okupilo se u svetištu u Dong Luu na svetoj Misi. Bila je to Misa bdijenja o blagdanu Marije pomoćnice kršćana, prema kojoj kineski katolici iskazuju veliku pobožnost. Četiri biskupa podzemne kineske katoličke Crkve, sa stotinjak svećenika, slavila su sv. Misu. Iznenada, na samom početku i za euharistijske molitve, puk je vidio kako se sunce pomiče s desna na lijevo, a na nebu su se prelijevale zrake raznih svjetlosnih boja. Ljudi su mogli gledati u sunce otvorenih očiju. Neki su vidjeli križ u središtu sunca, drugi Svetu Obitelj, a neki, opet, kako Gospa drži Isusa na ruci ili svetu hostiju. Puk, iznenađen viđenjem, postao je svjestan svojih grijeha i počeo je moliti,

tražeći oprost od Boga. Sunce, koje je mijenjalo boje dok se približavalo i udaljavalo, zračilo je svjetlost u raznim bojama oko 20 minuta.

Odgovor vlasti

Vlast, naravno, nije bila oduševljena okupljanjem tisuća i tisuća osoba na jednome mjestu. Pogotovo kad to okupljanje ima sveze s religijom i vjericima zabranjene podzemne Crkve. Služba javne sigurnosti – agencija s vlastima budnog praćenja katoličke podzemne zajednice vjernika – periodično organizira racije da bi spriječila bilo komu odlazak na hodočašće u Dong Lu. Tako je 24. svibnja 1995. policija spriječila hodočasnike da stignu u Dong Lu prisiljavajući ih

da uđu u autobus ili u vlak, pritom im ništa ne objašnjavajući. Ipak, na tisuće ih je stiglo u Dong Lu prijekim putovima. Oko 100.000 vjernika sudjelovalo je u misnom slavlju. Godine 1996. ponovno je bilo zabranjeno ići u Dong Lu. Navedena su dva razloga zabrane: ilegalno okupljanje i ugrožavanje socijalne stabilnosti. Oko 500 agenata stiglo je u sela blizu Dong Lua i u sva sela pokrajine Hebei. Pokušali su privoljeti članove podzemne Crkve da se pridruže Patriotskom udruženju i zabranili su svećenicima okolnih gradova i sela napustiti vlastite kuće i propovijedati od 13. svibnja pa nadalje. I laicima je bilo zabranjeno napustiti vlastita sela, a roditelji nisu smjeli nositi djecu u crkvu niti stavljati na sebe nabožne predmete.

Protiv svih zapreka

Iako su poteškoće velike, katolici ne odustaju častiti Gospu u Dong Luu. Svake godine u svibnju, bez obziranja na zabrane, deseci tisuća hodočasnika penju se na brdo u šutnji ili moleći kronicu ili pjevajući hvale svojoj istinskoj majci i zaštitnici.

Nažalost, od 1996. služba sigurnosti ima potpunu kontrolu nad ljudima izvan Dong Lua koji bi htjeli ići u Svetište. Jedan biskup iz podzemlja izjavio je 2004. godine kako je do polovice svibnja uspjelo samo nekima krišom doći u mjesto, ali ni oni nisu mogli moliti u svetištu nego skriveni u privatnim kućama.

U crkvi u kojoj se nalazi velika slika Kineske Gospe s Djetetom u naručju, oboje obučeni u kineske carske haljine, moglo se okupiti oko 2.500 katolika iz Dong Lua, a koji pripadaju službenoj (režimskoj) Crkvi. Slavlje je predvodio pomoćni biskup mons. Su Changshan iz Baodinga.

Rim prihvatio inkulturaciju

Svetište Dong Lu ustanovili su kineski biskupi poslije Shangajske sinode (14. svibnja – 12. lipnja 1924.). Sinoda je bila od velikog značenja za evangelizaciju u Kini jer je objavila liniju jake inkulturacije Crkve. Zahvaljujući zalaganju tadašnjeg nuncija mons. Celsa Constantinija, Rim je prihvatio rediti prve kineske biskupe i promijeniti kurs studija u sjemeništima integrirajući teološke studije kršćanskoga Zapada s kineskom tradicionalnom filozofijom. Osnivanje svetišta Dong Lu ulazi u ovaj plan inkulturacije. Godine 1932. papa Pijo XI. potvrdio je Dong Lu kao hodočasničko mjesto. Zbog ove povezanosti s papinom odlukom katolici su uvijek doživljavali hodočašće u Dong Lu i kao izraz vjernosti Svetoj Stolici.

Shangajska sinoda i njezino značenje za Kinu bili su spomenuti u jednome drugom marijanskom svetištu, onom u Sheshanu. U bazilici posvećenoj Mariji Pomoćnici, 8. svibnja 2004., na blagdan Kineske Gospe, okupilo se pet tisuća vjernika. Shangajski biskup mons. Jin Luxian podsjetio je u svojoj homiliji na djelo Celsa Constantinija.

* Bokserski ustanak – pokret za oslobođenje Kine od dominacije stranih imperijalista, pod parolom: Brani domovinu, uništi stranca. Ustanak je vodilo kinesko udruženje „I Ho Thuan“ (Pravedno složno društvo), koje su stranci nazivali „bokserima“ (1899. do 1900.) B. Kljajić, Rječnik stranih riječi

GRANICE

Miljenko Stojić

Opet neke katastrofične najave u javnim glasilima ovih dana. Kao, do te i te godine, a ona nije daleko, otopy pit će se ledenjaci, razina mora će se podići, temperature će skočiti... Nije teško zamisliti čitav scenarij, da ga sada ovdje ne spominjemo. I što sad? Netko će im opsovati majku, a mi što ne psujemo molit ćemo se Bogu, ali u isto vrijeme i razmisliti što sami možemo učiniti da to ne bude tako. Stvarno, može li se tu išta učiniti? Ako bismo slušali one koji ovih dana govore o vodama, zaključili bismo da ne može. Oni kažu da je voda potrošno dobro, da je ograničena i da će do te i te godine negdje oko pola čovječanstva biti zakinuto za nju. Nije čudno što su se pojavili prosvjednici koji su im željeli dobaciti da je voda temeljno ljudsko pravo, da pripada svima nama, a ne samo nekim tamo koncesionarima. Ali prosvjednike uredno rastjera policija, pendrek, suzavac i tako to. Vidjeli smo sve lijepo na televiziji. Neću sad o tome kako smo reagirali. Znam samo da treba razmisliti i lupnuti šakom o stol. Baš tako, kao ono Isus u hramu. Naravno da su mu zamjerali, pokvario je dobro uhodan posao u kojem su mnogi bili zadovoljni. Nu, Isus je znao gdje je granica i nije dopuštao ne samo da je on prijeđe, nego ni oni drugi oko njega. Ne pada mi ovdje na pamet nikakva revolucija, dosta nam je već bajnih revolucionara, nego mi na pamet pada naša društvena uloga, ili drukčije rečeno, naš društveni život. Baš tako! Naj-

prije su nam uvalili da smo jedinke, kakvo društvo, nema čak ni Boga, samo mi sami. A sada bi nam, da preskočimo druge prijekove, htjeli ukrasti i vodu. E, tako ne možel! Nju nam je Bog dao u koncesiju i ne odričemo je se. Ako i nemamo novca, imamo pravo udisati čist zrak, piti zdravu vodu, jesti zdravu hranu. Vi si pronađite neko drugo mjesto gdje možete provoditi svoje naopake pokuse. Da, mirišu mi ove pripreme na to. Dopustimo li vam uzeti nam vodu, zaželjet ćete da vam budemo ropski poslušni. A na to ćete nas lako tjerati. Samo zavrnete slavinu i gotovo.

Dobro, malo sam se zanio, pišem ovo u popodnevni sat nakon ručka, pa izgleda kao da se s nekim nevidljivim svađam. Na žalost, istina je tu negdje. Božjih Deset zapovjedi više nego ikada zakon je koji nam svima treba. Pa zar stvarno mislimo da se Kraljica Mira tek tako muči s nama svih ovih pustih godina? Daleko smo zabrazdili, e, sad ne mislim na nekog nepoznatog tamo, mislim upravo na nas. Zvali smo se kršćanima, ali smo dopuštali da nas obuzimaju misli koje nemaju puno veze s kršćanstvom. Nije tako? Neka mi onda netko razjasni kako to da nam komunizam još uvijek miriše unatoč svemu zlu što je učinio, ne samo u Hudoj jami? Očituje se to na razne načine, počevši od glasovanja na izborima pa dalje. Jedan od oblika je i šutnja. Ma raskrinkajmo ga već jedanput, kao i pohlepne globalizatore, i počnimo misliti svojom glavom! Bog nas je stvorio slobodne i besmisleno je poput roba doći k njemu. A Bog je samo jedan, svi drugi ovozemaljski božići su tek mjehurici od žvakaćih guma. Uvale nam ih, žvači i puši, a na kraju ništa.

Znam, da su ona negdašnja vremena ne bih smio preko granice, osim da im obećam suradnju. Mislim, preko granice ovamo, prema tamo bih mogao, samo ako me ne bi uhvatili ili ubili na njoj, ovisi o naredbi, ovisi o tome kako je graničar ustao toga dana i još puno sličnoga. Znam samo da bi taj čuvar uvijek bio brkat. Isto tako znam da bi me mrko pogledao, opsovao mi Boga ako mu nešto ne bi bilo ispravno, prijetio mi... Jednostavno bi se odnosio prema meni kao prema nekom kriminalcu. Ja sam na granici, onaj koju udariše oni, ali i oni s početka teksta. Sve je to ista skupina, samo su uloge različite. Istina, i slikaju se na različitim mjestima. Nu, pusti slikanje. Jedan je život, jedna je kugla zemaljska i zbog toga ne dam da mi ih otmu.

Kraljice Mira, zamjeraš li na ovim riječima? Kako ću uspjeti pronaći pravi put i ići njime ako mi misli nisu bistre? Oprosti ako sam negdje prešao granicu. Uopće mi to nije bila namjera pa se želim vratiti. Samo mi pomozite shvatiti što nije dobro i što treba poduzeti. Tebi to ne će biti teško. Toli-ke si podigla na noge u crkvi sv. Jakova, na Brdu ukazanja, na Križevcu. Želim ići zajedno s njima i mijenjati lice ove zemlje. Mi nikomu ne ćemo otimati zemlju, ne ćemo im pljačkati banke, ne ćemo im zatvarati slavine s vodom, ne ćemo o njima loše govoriti, ne ćemo... Puno toga ne ćemo, a hoćemo im, jednostavno rečeno, pomagati na svakom koraku. Uistinu pomagati, a ne ih varati tom riječju.

Nisam još danas slušao vijesti. Jesu li... Pusti to, idem se prošetati s Kraljicom Mira, ponizno, sinovski i odlučno.

Sve o događajima u Međugorju i odjecima u svijetu i Katoličkoj

Crkvi čitajte u novom

mjesečniku - Glasniku mira.

Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik

Informativnog centra "Mir"

Međugorje.

Suradujte u Glasniku mira,

pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata (12 brojeva):

30 KM/120 Kn

RADIOPOSTAJA

MIRA
MEĐUGORJE

Jajce 87,8 Mhz
 Mostar 100 Mhz
 Banja Luka 107,8 Mhz
 Hercegovina 101,5 Mhz
 Lašvanska dolina 100 Mhz
 Split, Južna Hrvatska 101,5 Mhz
 Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz
 Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz
 Sjeverozapadna Bosna, Jajce 106,7 Mhz
 Zepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz
 Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz
 Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz
 Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz

Sateliti:
 Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6
 Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4
 Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
 Gospin trg 1
 88266 Međugorje,
 Bosna i Hercegovina

Tel.: ++387 36/653-328 uredništvo
 ++387 36/653-326 glavni tehničar
 ++387 36/653-310 marketing
 Faks: ++387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
 www.medjugorje.hr

Shmilia Lidija Paris

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa
 19-20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa
 19-20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
 21-22 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Krunica
 - U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
 - U korizm: otajstva svjetla i žalosna otajstva
 - U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
 18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
 19-20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 14 h Križni put uz Križevac
 17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
 19-20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa
 19-20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
 21-22 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Mise na hrvatskom
 Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti sa svjedocima
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 14 h Krunica na Brdu ukazanja
 17-20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa
 19-20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

9 773 651 51238

